

4971

xx

(11703)

மனிதன் யார்?

வெ.சாமிநாத சர்மா

(1961)

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராயம்

மனிதன் யார்?

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

(தொடக்கம் 1936)

சென்னை

::

புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு : ஜனவரி 1961

உரிமை :- மங்களம்-சாமிநாதன் டிரஸ்ட்டை சேர்ந்தது.

விற்பனை, விநியோகம்
பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்,
புதுக்கோட்டை, திருச்சி ஜில்லா.

ஆசிரியர்:

12, ஸர் முகம்மது உஸ்மான் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை—17.

விலை ஒரு ரூபாய் ஐம்பது நயைபைசே

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரிண்ட்டிங் சர்வீஸ், புதுக்கோட்டை.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை	5
1. மனிதன் யார் ?	7
2. பெரிய மனிதன்	10
3. மனிதப் பண்பு	18
4. மனிதனே - கேள் !	27
5. சின்னஞ் சிறு செயல்கள்	33
6. மனிதனும் சமுதாயமும்	37
7. மனிதப் பிராணி	44
8. வாழ்க்கை	49
9. லட்சிய வாழ்க்கை	54
10. வாழ்க்கைப் போராட்டம்	62
11. நீ யார் ?	63
12. வாழ்ந்து வீழ்ந்தவர்	64
13. வீழ்ந்தும் வாழ்ந்தவர்	66
14. எது நாகரிகம் ?	70
15. நாகரிகமும் பண்பாடும்	80
16. மனிதனும் யந்திரமும்	88
17. வருங்கால சமுதாயம்	94
18. சுதந்திரமே - வா !	106
19. இருதய சுதந்திரம்	108
20. அன்பின் ஆட்சி	109
21. நன்மையும் தீமையும்	110
22. நமது கடமை	111

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

மனிதனை மையமாக வைத்துக் கெண்டு எமது ஆசிரியர் அவ்வப்பொழுது சில சஞ்சிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். அவற்றையும், இந்நூலுக் கென்று எழுதப்பட்ட சில கட்டுரைகளையும் சேர்த்து இப்பொழுது வெளியிட்டிருக்கிறோம் கட்டுரைகளை வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளுக்கு எமது நன்றி.

எமது ஆசிரியர், ஒழுக்கத்திற்கு உயர்வுகொடுத்துப் பேசுகிறவர். அதை ஒவ்வொரு நூலிலும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிற போது சுட்டிக்காட்டி யிருப்பதை, அவருடைய நூல்களைத் தொடர்ந்து படிக்கிறவர்கள் எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம். இந்நூலிலும் ஒழுக்கத்தின் உயர்வு உணர்த்தப் படுகிறது.

இந்தக் கட்டுரைகளைப் படித்து வரும் போது, ஒரு சிலகருத்துக்கள், ஒரு தடவைக்கு இரு தடவை சொல்லப்பட்டிருப்பது போல்தோன்றலாம். அப்படிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதில் தவறேதுமில்லை; அவசிய மென்றும் நினைக்கிறோம். மனிதன் உயர வேண்டும், சீர் பெற வேண்டுமென்று எத்தனை தரம் சொன்னால் தானென்ன? சொல்லிச் சொல்லித்தானே மனிதனுக்குச் செப்பனிட்ட பாதையைக் காட்ட வேண்டும்? இப்படிச் சொல்லிக் காட்ட வேண்டு மென்பதே எமது ஆசிரியரின் விழுமிய நோக்கம்.

இளைஞர்கள், இந்நூலைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்து, மனிதர்களாக வாழ முற்படுவார்களானால், அதுவே, இந்நூலை வெளியிட்டதற்காக, எமக்குக் கிடைத்த கைம்மாறாகும்.

சார்வரி
தை-1

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
(1960)

1. மனிதன் யார் ?

எவனொருவன் ஒரு பெரிய கூட்டத்தில் தனது தனித்துவத்தை விட்டுக்கொடாமலிருக்கிறானோ,

எவனொருவன் தனது நம்பிக்கையிலே தைரியங்கொண்டவனாய், உலகமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து 'ஆம்' என்று உரக்கச் சத்தமிட்ட போதிலும் 'இல்லை' என்று கூற வல்லானோ,

எவனொருவன் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தொழிலை, அது தரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு இழிவென்றோ உயர்வென்றோ கருதாமல், அத்தொழிலுக்கு புறம்பானவனாயிருக்கிறானோ,

எவனொருவன் தனது தொழிலில் ஆத்ம அபிவிருத்தி, ஞானப்பெருக்கம், ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், மனிதத்தன்மை ஆகியவற்றைக் காண்கிறானோ,

எவனொருவன் நிதான புத்தியுடையவனாய், தனது உபயோகத்தையும் அதிகாரத்தையும் ஒரு சிறு குறை காரணமாக உலக நன்மைக்குப் பயன்படுத்த முடியாத சாபத்தைப் பெறாமலிருக்கிறானோ,

எவனொருவன் இயற்கையிலேயே கோழையாக இல்லாமல் வீர புருஷனாக விளங்குகிறானோ,

எவனொருவன் தனது ஆத்ம' வளர்ச்சியை ஒரு சார்பாக மட்டும் செலுத்தாமல் பல சார்பாகவும் ஒரே நிதானமாகச் செலுத்துகிறானே,

எவனொருவன் விசால நோக்குடன் விஷயங்களை ஆழ்ந்து கவனித்து. கல்லூரியில் படித்த விஷயங்களை, ஏட்டுச்சுரைக்காயாகக் கொள்ளாமல் அனுபவ வாழ்க்கைக்குக் கொண்டு வருகிறானே,

எவனொருவன் தனது நல்ல பெயரை விடீயற்ற பொக்கிஷமாகக் கருதுகிறானே,

எவனொருவன் வெறுந்துறவியா யில்லாமல் உயிரும் ஊக்கமும் நிறைந்தவனாய், தனது உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் தனது மனோபலத்திற்குக் கட்டுப்படுத்துகிறவனாய், தனது மனச்சாட்சிக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவனாய், இயற்கை யழகையும் கலை யழகையும் அனுபவிக்கக்கூடியவனாய், இழிவான எண்ணங்களையும் செயல்களையும் புறக்கணிப்பவனாய், தன்னைப்போல் பிறரையும் மதிக்கக்கூடியவனாய் இருக்கிறானே,

அவனே மனிதன்.

மனிதன், நிமிர்ந்து நிற்கவேண்டும்; தூய்மையுள்ளவனாய் இருக்கவேண்டும்; தாராள மனப்பான்மை கொண்டவனாய் இருக்க வேண்டும். இவை மட்டும் போதா. அவன், அறிவு, திறமை, வீரம் முதலியன நிறைந்தவனாகவும் இருக்க வேண்டும். இத்தகையவனே மனிதன் என்று கடவுள் அழைக்கிறார். அவனது

நரம்புகள் உணர்ச்சி வேகத்தினால் முறுக்கேறி நிற்க வேண்டும். அவனது அறிவு, கூர்மை, ஆழம், விசாலம் இவற்றோடு கூடி இருக்க வேண்டும். அவனது கரங்கள் எந்தத் தொழிலையும் செய்யக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவனது கண்கள் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிபோல இருக்க வேண்டும். அவனது இருதயம் மிருதுவானதாய், மிகப்பரந்ததாய், பளிங்கு போல் இருக்க வேண்டும்.

அவன்தான் மனிதன்.

2. பெரிய மனிதன்

பெரிய மனிதன் என்று ஒருவனைப் பார்த்துச் சொல்கிறோம். எந்த அர்த்தத்தில் அப்படிச் சொல்கிறோமென்பதை நாம் அதிகமாகச் சிந்தித்துப்பார்ப்பதில்லை.

ஒருவனுடைய உருவம், அவனைப் பெரிய மனிதனாக்கிவிடாது. அவன் பெற்றிருக்கும் பிள்ளைகள், அவர்களுக்காக அவன் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சொத்து சதந்திரங்கள், பட்டம் பெறுவதற்காக அவன் படித்த படிப்பு, அந்தப்படிப்புக்காக அவன்பறிகொடுத்தபணம், இசை, ஓவியம் போன்ற நுண்கலைகளில் அவன் பெற்றுள்ள தேர்ச்சிக்காக கிடைத்த விருதுகள். கல்லையும் கரைந்துருகச் செய்யவல்ல அவனுடைய பேச்சாற்றல் இப்படிப் போன்ற எதுவும் ஒருவனைப் பெரிய மனிதனாக்கிவிடமுடியாது. இவை பலவும் ஒருவனிடத்தில் ஒன்று திரண்டு அவனைப் பெரியமனிதனாக்க முயன்றாலும், அந்த முயற்சி தோல்வியடையும்.

போகட்டும்; அதிகார பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறவனையோ, அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறவனையோ பெரிய மனிதனென்று சொல்ல முடியுமா? ஒரு போதும் முடியாது. அதிகாரத்தில் இருப்பதனால் ஒருவன் பெரியமனிதனாகிவிடமாட்டான். பெரியமனிதனாயிருக்கிறவன் அதிகார பீடத்தில் அமர்வதுதான் முறை; அமர்த்தப்படுவதுதான் நியாயம். இந்த நியாயம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டால், உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளும் சகோதர உறவு பூண்டு வாழும்.

ஆனால் அதிகார சக்தியும் மனிதத்தன்மையும் பெரும்பாலும் இணைந்து போவதில்லை. ஒன்றின் மீது மற்றொன்று ஆதிக்கங் கொள்ளவே பார்க்கிறது, கடைசியில் இரண்டில் ஒன்று தோல்வியடைந்து மற்றொன்றினிடம் சரண்புக வேண்டிவந்துவிடுகிறது. அதிகார சக்தி எப்பொழுதுமே தன்முனைப்புடையது; தன்னலம் பேணுவது; தற்காப்பு நிமித்தம் தகாத செயல்களில் ஈடுபடத் தயங்காதது; யாரையும் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பது; எந்தச்சமயத்தில் எந்தவிதமான ஆபத்து தன்னைச்சூழ்ந்து கொள்ளுமோ என்று அடிக்கடி மருள்வது; அச்சத்தினால் சுலபமாக ஆட்கொள்ளப்படுவது, மனிதத்தன்மையோ இவைகளுக்கெல்லாம் நேர்மாறானது. அது, பணிவிலே பெருமை காண்பது; பரநலம் பேணுவது; அஞ்சாமையின் நிலைக்களன்; அதனால் தற்காத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிமித்தம் அதற்கு ஏற்படுவதில்லை. யாரையும் நம்புகிறது; எங்கனும் நன்மையையே காண்கிறது. இந்த நிலையில் இரண்டும்-அதிகார சக்தியும் மனிதத்தன்மையும்-இணைந்து போகவில்லையென்றால் அதற்காக நாம் ஆச்சரியப்படத்தேவையில்லை.

என்றாலும் ஆதிகாலத்திலிருந்து ஒரு சிலர் இரண்டையும் அணைத்துக்கொண்டு வாழ முயற்சி செய்யாமலில்லை. அதாவது பெரியமனிதனாகவும் அதே சமயத்தில் மேலதிகாரியாகவும் இருந்து வாழ்க்கையை நடத்த முயன்றிருக்கிறார்கள். இந்த முயற்சியில் இவர்கள் முழு வெற்றி கண்டார்களா என்பது வேறு கேள்வி. முயன்றதே பெரிய சாதனையல்லவா? அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒரு சிலரே சரித்திர ஏடுகளில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அவர்களை அந்தச் சரித்திர ஏடுகளிலேயே வீற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு, பெரிய மனிதன் யார் என்ற கேள்விக்கு விடை காண முற்படுவோம்.

எவன், ஒரு ராஜ்யத்தை ஆட்டிவைக்கின்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும், அந்த அதிகாரத்தைத் தன்னுடைய ஒரு சிறு நன்மைக்காகக்கூட பயன்படுத்தாமலிருக்கிறானோ, தனது நலன் வேறு, அதிகார நலன் வேறு என்று மனப்பூர்வமாகக் கருதி அதை இம்மியும் பிசகாமல் நடைமுறையில் கொண்டு வருகின்றானோ அவன் பெரிய மனிதன்,

கி. மு. நான்காவது நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டியாண்ட சந்திரகுப்தனை அரசு கட்டிலில் அமரச் செய்த சாணக்கியன் என்னும் கௌடல்யன், தனக்கென்று ஒரு சிறு வீடு கட்டிக்கொள்ளவில்லை; கடைசி நாட்கள் வரை ஒரு சிறு குடிசை அமைத்துக்கொண்டு அதிலேயே வாழ்ந்தான். அவன் தன்னுடைய அரசியல் அறிவு, அதிகார சக்தி எதையும், தன்னுடைய நன்மைக்குச் சிறிதும் உபயோகித்துக் கொள்ளவில்லை; ராஜ்ய நன்மைக்காகவே செலவழித்தான்.

மதுரையில் புது மண்டபம் இருக்கிறதல்லவா, அது, நீலகண்டர் என்ற ஒரு மகா வித்துவான் காலத்தில் கட்டப்பெற்றது. அவர் வடமொழியில் அநேக நூல்கள் இயற்றியுள்ளார்; திருமலை நாயக்கருடைய முக்கிய மந்திரிகளில் ஒருவராயிருந்து அவருடைய அன்பையும் நன் மதிப்பையும் பெற்றவர். இருந்தாலும் எளிய முறையிலேயே வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார். எந்த ஒரு சலுகையையும் நாயக்கரிடமிருந்து

பெறவில்லை. கடைசி காலத்தில், துறவு பூண்டு, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாலாமடை என்னும் சிற்றூரில் தங்கியிருந்து அங்கேயே முக்தியடைந்தார். அவருடைய மூதாதையர் பலரும் அதிகார பதவியிலிருந்தபோதிலும், சாதாரண மனிதர்கள் போல, ஆனால் பெரிய மனிதர்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

பிரான்ஸ் தேசத்தில் இருபதாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிரபல ராஜ தந்திரியாக விளங்கியவன் பாயின்கரே¹ என்பவன். முதல் உலக மகாயுத்தத்தில் (1914—1918) இவன் எடுத்துக்கொண்ட பங்கு அதிகம், சுமார் நாற்பது வருஷம் இவனுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஏதோ ஒருவித தொடர்பு இருந்து வந்தது. மூன்று தடவை பிரதம மந்திரியாயிருந்தான். ஆனால் ஒரு தடவை கூட அரசாங்க பொக்கிஷத்திலிருந்து சம்பளம் பெற்றுவந்த ஒரு சிற்றூரை, தன் சொந்தக் காரியத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டதில்லை, தான் அலுவல் பார்த்து வந்த அறையின் முன்பக்கம் அமர்ந்து, வருவோர் போவோருக்கு வழி காட்டும் வேலையைச் செய்து வந்த சேவகனை, தன்னுடைய ஒரு சிறு தேவைக்காக ஒரு தடவைகூட ஏவியதில்லை. அலுவலகத்துச் சிப்பந்திகளிடம் மட்டுமல்ல, பொது மக்களிடமும் இவனுக்கு அபரிமிதமான செல்வாக்கு இருந்தது என்ன ஆச்சரியம்?

எவன் மற்றவர்களின் அவல நிலையைக்கண்டு ஐயோ என்று பெருமூச்சுவிடுகிறானோ. மூச்சுவிடுவதோடு நின்றுவிடாமல் தன் பேச்சினாலும் செயலினாலும் அந்த அவலநிலையிலிருந்து அவர்களை மீட்க, சிரித்த முகத்துடன் முன் வருகிறானோ அவன் பெரிய

1 Raymond Poincare—1866-1934.

மனிதன், அவன் அரசனாயிருக்கலாம்; அல்லது சாதாரண ஒரு குடியானவனாயிருக்கலாம்; எப்படியிருந்தபோதிலும் அவன் மனிதத்தன்மையின் சிகரத்தில் ஏறி நிற்கிறவனே.

ஐரோப்பாவிலுள்ள ஆஸ்திரியா தேசத்தின் தலைநகரமாகிய வியன்னாவில் ஒருசமயம் வாந்திபேதி நோய் பரவி அநேக உயிர்களைக் கொள்ளை கொண்டு வந்தது. பொதுவாக ஐரோப்பியர்கள் மற்ற நோய்களைக்கண்டு அஞ்சினாலும் அஞ்சாவிட்டாலும் மேற்படி நோய்க்குப் பெரிதும் அஞ்சிவிடுவார்கள். இதனால் நகர வீதிகளில் அதிக ஜன நடமாட்டம் இல்லாமலிருந்தது. இறந்து போனவர்களை அடக்கம் செய்ய எடுத்துச் செல்லும் பொழுது உற்றார் உறவினர் கூட சவத்திற்குப் பின்னால் செல்ல அஞ்சினார்கள். இப்படியிருக்கையில், அப்பொழுது ஆண்டு வந்த பிரான்சிஸ் என்ற மன்னன் ஊர் நிலைமையை நேரில் அறிந்து கொள்ள விரும்பி ஒரு நாள் தன் மெய்க்காப்பாளன் ஒருவனுடன் ஒரு தெரு வழியே கால் நடையாக வந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, இறந்துபோன ஒருவனைக் கோணியில் சுருட்டிக் கட்டி, இரண்டு பேர் இழுத்துக் கொண்டு வருவதை எதிரில் பார்த்தான், பின்னாடி ஒருவர் கூட வரவில்லை. 'இறந்து போன இவனுக்குத் துக்கம் கொண்டாடுவோர் ஒருவர்கூட வரவில்லையா' என்று கேட்டான் அரசன். 'இவன் பரம ஏழை. வாந்தி பேதியால் இறந்துவிட்டான். இதனால் துக்கம் கொண்டாடக் கூடிய உறவினர் யாரும் வரத்துணியவில்லை' என்று பதில் கிடைத்தது. 'அப்படியானால் நாம் துக்கம் கொண்டாடுவோராக இருந்து இந்தச் சவத்தைப் பின் தொடருவோம்' என்று சொல்லி அரசனும் மெய்க்காப்பாளனும் பின் தொடர்ந்தார்கள். சவ அடக்கத்

திற்குரிய இடத்திற்குச் சென்று. கிறிஸ்துவ முறைப் படி சடங்குகள் நடைபெறுமாறு செய்து, எல்லாம் முடிந்த பிறகு அரண்மனை திரும்பினான் அரசன்.

இத்தாலியில் ஒரு சம்பவம். வெள்ளப் பெருக் கெடுத்து ஒடிவந்த ஓர் ஆறு, ஒரு பாலத்தின் மீது மோதி அதன் இரு பக்கங்களையும் உடைத்து விட்டது. நடுப்பக்கம் மட்டும் அப்படியே இருந்தது. ஆனால் அதுவும் சில நிமிஷங்களில் விட்டுப்போகக்கூடும். இந்த நிலைமையில், பாலத்தின்மீது வந்துகொண்டிருந்த நாலேந்து பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தினர், நடுப்பகுதியில் சிக்கிக்கொண்டனர். என்ன செய்வார்கள்? இருகரையிலுமுள்ளவர்களை நோக்கிக் குய்யோ முறையோ என்று கத்தினார்கள். பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ஒருபக்கத்துக்கரையிலே நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பணக்காரப் பிரபு. தன்னால் நேரடியாக உதவிக் குச் செல்ல முடியாவிட்டாலும், வேறு யாரையாவது கொண்டு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற அளவுக்கு இளகிய மனம் படைத்தவன். 'யாராவது இவர்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்தால் நூறு பவுன் கொடுக்கிறேன்' என்று பக்கத்திலிருந்தவர்களைப் பார்த்துச்சொன்னான். இதைக் கேட்டும் கேளாததுமாய், ஒரு குடியானவன் ஒரு படகை எடுத்துக்கொண்டு பாலத்தை நோக்கிச் சென்றான். சென்று, தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த குடும்பத்தினரைப் படகிலே ஏற்றிக்கொண்டு கரை வந்து சேர்ந்தான். இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த பிரபு அந்தக் குடியானவனிடம் சென்று 'உன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் இவர்களை மீட்டு வந்ததற்காக மிகவும் சந்தோஷம். நான் சொன்னபடி நூறு பவுன் கொடுக்கிறேன்; பெற்றுக்கொள், என்று பணத்தோடு கையை நீட்டினான். அந்தக்குடியானவனோ 'நான்

பணத்திற்காக உயிரை விற்கிறவனன்று; இந்தக் குடும்பத்தினருக்குக் கொடுங்கள்' என்று சொல்லி, பிரபுவின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டான்.

பெரிய மனிதனைக் கணிப்புதற்கு, சமுதாயத்தில் குறிப்பிட்ட ஓர் அந்தஸ்து பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. பெரிய மனிதனை, பனி உறைந்த பிரதேசத்திலும் பார்க்கலாம்; பாலைவனத்திலும் பார்க்கலாம். நல்ல பரம்பரையில் வந்தவன், என்பதற்காக ஒருவனைப் பெரிய மனிதன் என்று மதிக்க முடியுமா? அப்படியே நற்குணங்களற்ற பெற்றோருக்குப் பிறக்கும் ஒருவன் பெரியமனிதனாக வாழ்க்கை நடத்தி எல்லோருடைய மதிப்பையும் பெறுதல் கூடும். வறுமையில் பெருமை மலர்வதையும், செல்வத்தில் சிறுமை வளர்வதையும், உலக வரலாற்றில் சர்வசாதாரணமாகக் காணலாம்.

உலகத்துப் பலமொழி அறிஞர்கள், பெரிய மனிதனுக்கு எத்தனையோ லட்சணங்கள் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஓர் - அறிஞன் கூறுகிறான்:—

“நேர்மை, சாந்தம், உதாரகுணம், தைரியம், அறிவுடைமை இவை எவனிடத்தில் ஒன்று கூடியிருக்கின்றனவோ, எவன், இவைகளை அழகான முறையிலும் இனிமையான முறையிலும் வெளிப்படுத்துகிறானோ அவன் பெரிய மனிதன்.”

இன்னோர் அறிஞன் சொல்கிறான் :-

“எவனிடம் குறைந்தபட்சம் பன்னிரண்டு விதமான குணங்கள் இருக்கின்றனவோ அவன் பெரிய மனிதன். பன்னிரண்டு குணங்கள் யாவை? 1, நித்தியமரையும் நல்லதாயுமுள்ளது எதுவோ அதனிடத்தில் திடமான

விசுவாசம். 2. அன்புடைமை, 3. நியாயபுத்தி, 4. உலகியலறிவு, 5. எது சரி, எது தவறு என்று நிர்ணயிக்கின்ற விவேகம். 6. எதிலும் நிதானம், 7. உறுதி, 8. உண்மை கடைப்பிடித்தல், 9. தாராள மனப்பான்மை, 10. சுறுசுறுப்பு, 11. சர்வானுகூல நம்பிக்கை, 12. ஆண்மை.”

மற்றோர் அறிஞன் பேசுகிறான்:—

“தன்னைப் போல் பிறரைக் கருதுதல், விரிந்த மனம் படைத்திருத்தல், அடக்கம், தனக்குரிய நிலையினின்று தாழாமையே இவையே ஒரு பெரிய மனிதனின் அடையாளங்கள்.”

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், யாரார் தங்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சிறிய விஷயத்திலும் பெருந்தன்மையாக நடந்து வந்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் என்றும் பெரிய மனிதர்களாக—சிரஞ்சீவிகளாக—வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய பெருந்தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள், இருந்த காலத்திலேயே இறந்துவிட்டவர்கள், ஸாக்ரட்டீஸுக்கு மரண தண்டனை விதித்தவர்களோ, விஷங்குடிக்கச் செய்தவர்களோ, யாருடைய நினைவிலாவது இருக்கிறார்களா? ஆனால் ஸாக்ரட்டீஸ் எல்லோருடைய இதயத்திலும் எப்பொழுதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மகாத்மா காந்தியைச் சுட்டு வீழ்த்திய கோட்டே, உலக மக்களிட்ட சாபத்தீயிலே என்றைக்கோ பொசுங்கிப் போய்விட்டான், ஆனால் மகாத்மா காந்தி, உலகத்தாரின் மௌனப் பிரார்த்தனையில் கொலு வீற்றிருப்பதை அறியாதார் யார்?

3. மனிதப் பண்பு

மனிதப் பண்பு என்பது, குறிப்பிட்ட ஓர் இனத்தார் அல்லது நாட்டாருக்கு மட்டும் உரித்தானதொரு தனிச் சொத்தல்ல; எல்லா இனத்தார்க்கும், எல்லா நாட்டார்க்கும் பொதுவானதொரு சேம நிதி. ஏதோ ஒரு காலத்திற்கு மட்டும் வெளிச்சங் காட்டிவிட்டு அணைந்து போகும் விளக்கல்ல; எக்காலத்திலும் எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டிய தூண்டா விளக்கு.

அடர்ந்த காட்டிலே, மலை முகட்டிலே, இருட்டுக் குகையிலே, பனி உறைந்திருக்கும் பிரதேசத்திலே எத்தனையோ விதம் விதமான மக்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள், நமக்குச் சில சமயங்களில் சிரிப்பையூட்டுகின்றன. அவர்களுடைய உணவு வகைகளும் உடை மாதிரிகளும் நமக்குச்சிறிது அருவருப்பைக் கொடுக்கின்றன. இருந்தாலும் இந்தக் காரணங்களினால் அவர்களிடத்தில் மனிதப்பண்பு இல்லையென்று தீர்மானித்துவிட முடியாது.

இதே பிரகாரம் நாகரிகத்தில் முதிர்ச்சி பெற்றவர்களென்று தங்களைக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைக் கணித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒருவன், போர்க்களத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் கொன்று குவித்திருக்கலாம்; நூற்று வீரப்பதக்கங்கள் வாங்கியிருக்கலாம்; ஆனால் அவன் மனிதனாக ஒரு கணமாவது வாழாமல் மரித்துப் போய்விடலாம். இன்னொருவன்,

அரசாங்க நிருவாகத்தில் மிகத்திறமையுள்ளவனாயிருக்கலாம்; நூற்றுக்கணக்கான பேர் அவன் காலாலிட்ட வேலையைத் தலையால் செய்யக் காத்துக்கிடக்கலாம். ஆனால் அவனிடத்தில் மனிதப்பண்பு எங்காவது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதா என்று அந்தப் பணியாட்களுடைய உள்ளம் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கும், இன்னொருவன், செல்வத்திலே புரண்டு எழுந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் மனிதன் என்ற வார்த்தை அவனுக்குப் புரியாத புதிராயிருக்கலாம், ஆக, வசிக்கின்ற இடம், உண்ணுகின்ற உணவு, உடுக்கின்ற உடை, வகிக்கின்ற பதவி, படைத்திருக்கிற செல்வம் இவைகளைக் கொண்டு மனிதப் பண்பைக் கணித்துவிட முடியாதென்பது பெறப்படுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், மனிதப் பண்பு என்பது, புறத்திலே தெரியும் ஒரு காட்சிப் பொருளல்ல; அகத்திலே மலர்ந்து மணம் வீசும் பன்னிற மலர்.

பண்பு என்ற சொல்லுக்கு 'பிறர் இயல்பறிந்து நடக்கும் நற்குணம்' என்று பொதுவாகப் பொருள் கூறுவர் அறிஞர். மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால், இந்தப் பொருள் சிறிது மயக்கந்தருவது போல் இருக்கும். எப்படியென்றால், அதிகார பதவியிலுள்ள ஒருவன்: பணத்தாசை தவிர வேறொன்றும் அவன் சிந்தையில் எழுவதில்லை. அஃது அவனுடைய இயல்பாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவனிடம் ஒருவன் ஊழியம் பார்க்கிறான். பிறர் இயல்பறிந்து நடக்க வேண்டுமென்றால், அந்த அதிகாரியினுடைய பணத்தாசைக்குத் தூபம் போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படிச் செய்வானாகில், அந்த ஊழியனை மனிதப் பண்புடையவன் என்று சொல்ல முடியுமா?

சிலர், எரிந்து விழுகிறமாதிரி பேசுகிறார்கள். சிலர், எப்பொழுதும் கேலிசெய்த வண்ணமிருக்கிறார்கள். சிலர், யாரிடத்தில் என்ன குறை இருக்குமென்பதைத் தேடிப் பிடிப்பதிலேயே தங்கள் அறிவையும் காலத்தையும் செலவழிக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் அவர்களுடைய சுபாவங்கள்; அதாவது அவர்களிடமிருந்து இந்தத் தன்மைகளைப் பிரிக்க முடியாது. இவையும் அவர்களும் அவ்வளவு ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறார்கள். தூரதிருஷ்ட வசமாக இப்படிப்பட்டவர்களிற் சிலருடைய நட்பு நமக்குக் கிடைத்து விடுகிறது. அந்த நட்பைக் காப்பாற்றி வரவேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுகிறோம். அவர்களுடைய மேலே சொன்ன சுபாவங்களுக்கெல்லாம் நாம் இணைந்து கொண்டு போகலாமா? அதாவது, அவர்களுடைய இயல்பறிந்து நடப்பது நமது பண்புக்கேற்றதாகுமா?

பிறர் இயல்பறிந்து நடத்தல் என்று சொன்னால், நம்முடைய தனித்துவத்தை ஒருவிதமாக ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, யாரார் எப்படி எப்படி இருக்கிறார்களோ, எப்படி எப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறார்களோ, அப்படி அப்படியெல்லாம் நாமும் இருக்கவேண்டும், நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றல்லவோ அர்த்தமாகிறது? அப்படி நடந்து கொள்வோமோனால், இழுத்த இழுப்புப்படி ஆடுகின்ற நிழலாட்டப் பொம்மைக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

இயற்கையோடு இணைந்தது இயல்பு. இரண்டு சொற்களும் ஏறக்குறைய ஒரே பொருளைத் தருவன. இயற்கையின் தன்மை என்ன? அழகாயிருப்பது; குளிர்ச்சி தருவது; பிறர்வேண்டுகின்றித் தன்னிடத்

திலுள்ளதை வழங்குவது: அழித்தும் அழிபடாமல் எப்பொழுதும் புதுமையை நல்கிக் கொண்டு நிலையா யிருப்பது. இயற்கைக்காட்சி என்று சொன்னால், அழகு, குளிர்ச்சி, இனிமை இவை பலவற்றையும் கொண்டுள்ள ஒன்றைத்தான் குறிப்பிடுகிறோமே தவிர, அவை இல்லாத ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறோமில்லை. அது போலவே ராமனுடைய இயற்கை அல்லது கோவிந்தனுடைய இயல்பு என்று சொன்னால் ராமனிடத்திலோ கோவிந்தனிடத்திலோயுள்ள அழகானதும், குளிர்ச்சியுடையதும், நல்லதும், எந்த நிலைமையிலும் பழுதுபடாதிருப்பதுமான தன்மைகளை அல்லது சுபாவங்களைத்தான் குறிப்பிடுமே தவிர, அவற்றிற்குமாறாக இருக்கப்பட்டவைகளைக் குறிக்காது. அப்படி மாறான தன்மைகளை அல்லது சுபாவங்களை அந்த ராமனோ கோவிந்தனோ கெரண்டிருந்தால், அவன்இயற்கையான மனிதனல்லன்; ஊழ்வலியாலோ, சகவாச தோஷத்தாலோ களங்கமாகி விட்டிருக்கும் செயற்கையான மனிதன். அதாவது, மனிதன், பிறக்கிறபோது, நல்ல தன்மைகளோடு கூடினவகைத்தான் பிறக்கிறான்; பிறகு தான் வல்வினைகள் பல வந்து சூழ்ந்து கொண்டு, அவனைச் செயற்கை மனிதனாக்கி விடுகின்றன. ஆகவே நல்லது இயற்கை; அஃதல்லது செயற்கை. அப்படியே இயல்பு என்று சொன்னால், நல்லதைத்தான் குறிக்குமே தவிர, கெட்டதைக் குறிக்காது.

பொதுவாக, இயல்பு என்ற சொல்லுக்கு, நற் குணம், நேர்மை, ஒழுக்கம், தகுதி என்று இப்படித்தான் பொருள் கூறியிருக்கின்றனர் பெரியோர். எனவே, பிறர் இயல்பறிந்து நடத்தல் என்றால், அவர்களிடத்திலேயுள்ள நல்ல குணங்களை அறிந்து, அனு

சரித்து, மதித்து நடத்தல் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்படி நடப்பதுதான் பண்பு எனப்படும். திருக்குறளில் வரும் பண்புடைமை என்னும் அதிகாரத்திற்கு “ பண்புடைமையாவது யாவர் மாட்டும் அவரோடு ஒத்த அன்பினராய்க் கலந்து ஒழுகுதலும் அவரவர் வருத்தத்திற்குப் பரிதலும், பகுத்துண்டலும் பழி நாணலும் முதலான நற்குணங்கள் பலவும் உடைமை” என்று விளக்கக் கூறும் பரிப்பெருமானின் உரை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பிறர் இயல்பறிந்து நடத்தல் என்ற வாக்கியத்தில் பிறர் என்பது யாரைக்குறிக்கிறது? இயற்கை மனிதரென்றும் செயற்கை மனிதரென்றும் சொன்னோமே அவர்களெல்லோரையுமா குறிக்கிறது? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை காண முயலுவோம்.

இடத்தையும் காலத்தையும் உருவத்தையும் கடந்த ஒன்றிலிருந்து பிறந்த ஒரு சிறு பொறியே மனிதன். அந்த ஒன்று, நல்லவை அனைத்தும் திரண்ட ஒரு திரட்சி. அதிலிருந்து பிறக்கும் மனிதன், அந்தத் திரட்சியின் ஒரு சிறு பகுதியுடனேயே பிறக்கிறான்; அதாவது நல்ல சபாவங்களோடு கூடினவனாகவே பிறக்கிறான். இந்தச் சபாவங்களை யெல்லாம் சேர்த்து தெய்வ சம்பத்து என்ற பெயரால் அழைப்பர் பெரியோர். இந்தச் சம்பத்தை அபிவிருத்தி செய்து கொண்டு போவது பிரதியொரு மனிதனுடைய கடமை.

பிறவியோடு ஒட்டிவந்த நல்ல சபாவங்களை வளர விடாமல் ஒடுங்கிப் போகும்படி செய்து விட்டு, அவைகளின் ஸ்தானத்தில் நல்லதல்லாத சபாவங்களுக்கு இடங்கொடுத்து வளர்த்து வருகிறவன் மனிதனல்லன்;

மனித உருவிலே தோன்றும் அரக்கன். அவனிடம் குடி கொண்டிருக்கும் நல்லதல்லாத சுபாவங்களின் திரட்சியை அசுர சம்பத்து என்பர் பெரியோர்.

ஆகவே, பிறர் என்பது, தெய்வ சம்பத்துடைய வர்கள் யாரோ அவர்களைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளலாம். இயல்பு என்னும் சொல்லுக்கு உண்மைப் பொருள் இன்னதென்று உணர்ந்து நடக்கும் மனிதன், அதாவது இயற்கையான மனிதன், இயற்கைக்கு வேறுகவுள்ள ஒரு வனிடம் நட்புக்கொள்ளவோ நெருங்கிப் பழகவோ மாட்டானல்லவா? அவர்களைக் காணுங்காலத்திலேயே அவனுக்குக் கூச்சம் உண்டாகுமல்லவா? எனவே அவனைப் பொறுத்தமட்டில், பிறர் என்பது அவனைப் போன்ற பிறரையே, அதாவது தெய்வ சம்பத்துடையவர்களையே குறிக்கும். இனத்தோடு இனம்சேர்வது இயற்கை நியதி.

பிறப்போடு கூடவந்த நல்ல தன்மைகளை மேலும் மேலும் வளர்த்து, அவற்றை எந்தக் காரணத்திற்காகவும் எந்தக் கணத்திலும் கை நழுவ விடாமல் காப்பாற்றியும் கடைப்பிடித்தும் வாழ்கின்றவர் சிலர். நல்ல தன்மைகளோடு பிறந்தாலும், அவைகளைக் கடைப்பிடிப்பது கடமை என்பதை உணர்ந்திருந்தாலும், சில சில காரணங்களினால் அந்தக் கடமையைப் பூரணமாகச் செய்யமுடியாமல், நல்ல தன்மைகளோடு சமரஸம் செய்துகொண்டு ஏதோ வாழ்வது போல் வாழ்கின்றவர் பலர். முன்னவரைச் சான்றோர் என்று கணித்துப் போற்றுகின்றது உலகம். பின்னவரை ஏதோ ஒரு பெயரிட்டு அழைக்கவேண்டுமல்லவா, அதற்காக மனிதர் என்று அழைக்கின்றது அதே உலகம். வேண்டுமானால் முன்னவரை முற்றிய

மனிதர் என்றும் பின்னவரைப் பிஞ்சு மனிதர் என்றும் கூறலாம்.

எந்தக் காலத்திலுமே உலகத்தில் முற்றிய மனிதர்களின் எண்ணிக்கை குறைவு; பிஞ்சு மனிதர்களின் எண்ணிக்கைதான் அதிகம். ஆனால் முந்திய வகை மனிதர்களால்தான், உலகம் ஏதோ ஓர் ஒழுங்கில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது; அறம் என்கிற அச்சாணிக்கு அதிக துரு ஏறாமலிருக்கிறது. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு' என்ற வாசகத்தில், உயர்ந்தோர் என்பது இந்த முற்றிய மனிதர்களையே குறிக்கும்.

இனி மனிதப் பண்பு என்ற சொற்றொடருக்கு வருவோம். இது பல பொருள்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு. இதற்கு இலக்கணம் கூறவேண்டுமானால், திருக்குறளை நாடுதல் அவசியம். அதில் பொதுவாக மனிதர்களுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் தன்மைகள் பல கூறப்பட்டிருப்பினும், சிறப்பாகக் குடிமை, பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை என்ற நான்கு அதிகாரங்களில் வரும் நாற்பது குறட்பாக்கள், இந்தத் தன்மைகளைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளப் போதுமானவையாயிருக்கின்றன.

இந்த நாற்பது குறட்பாக்களில் மூன்று பாக்கள், மனிதப் பண்பை அப்படியே படம் பிடித்துக்காட்டுகிற மாதிரி அமைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லலாம்.

அவை வருமாறு :—

“ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும் இம்மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.”

“ நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.”

“ அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம்
வாய்மையோடு
ஐந்து சால்பு ஊன்றிய தூண்.”

இம்மூன்று பாக்களில், மூன்று, நான்கு, ஐந்து என்று வரிசைப்படுத்தி வைத்தாற்போல் சில பண்புகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைப் பகுத்துப் பார்த்தாலும் தொகுத்துப் பார்த்தாலும் அடிப்படையில் கிடைக்கின்ற பொருள் ஒன்றாகவே இருக்கும். அதுதான் ஒழுக்கம்.

ஒழுக்கம் என்பது பல பொருள்களைக்கொண்ட ஒரு சொல். இதில் எல்லா நற்பண்புகளும் வந்து கூடுகின்றன. இதிலிருந்து எல்லா நற்பண்புகளும் பிறக்கின்றன. வள்ளுவத்தில் இது தனி அதிகாரச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கிறது. இதனை உயிரினும் பெரி தெனக் கருதிப் பாதுகாத்துவர வேண்டுமென்று அது வலியுறுத்துகிறது.

ஒழுக்கம் என்ற சொல்லைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், சிலருக்கு, பிறனில் விழையாமை என்ற ஒரு பொருள் மட்டும் தொனிக்கும். அந்த ஒரு பொருள் இருப்பது உண்மையே. ஆனால் அது மட்டுமில்லை; வேறு பல பொருள்களும் இருக்கின்றன; மேலே காட்டப்பெற்ற மூன்று குறட்பாக்கள்கூறும் அத்தனை பண்புகளும் அதற்கு மேலும் இருக்கின்றன.

அந்த மூன்று குறட்பாக்கள் கூறும் பண்புகள், அதாவது உண்மைக்கு உயர்வு கொடுத்தல், பழிபாவங்களுக்கு நாணுதல், எப்பொழுதும் நகை முகத்துட

னிருத்தல், பிறர் நலத்திற்காகத் தன்னலத்தைக் கொடுத்தல், யாவரிடத்தும் இனிமை தவழப் பேசுதல், யாரையும் இகழாதிருத்தல், அனைவர் மாட்டும் அன்பு செலுத்துதல், உலகியலை அறிந்து நடத்தல் ஆகியவை, ஒழுக்க மென்னும் முழுத் தன்மையின் ஒரு சில கூறுகளே. இதனாலேயே, எல்லா நற் பண்புகளுக்கும் வித்தாயிருப்பது ஒழுக்கமென்றும், இதனைப் 'பரிந்து ஒம்பிக் காக்க' வேண்டுமென்றும் வள்ளுவம் முழங்குகின்றது.

ஒருவன், அறிவுக் களஞ்சியமாயிருக்கலாம்; நல்ல பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனாயிருக்கலாம்; உற்றார் உறவினர் மெச்சும்படியான வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவனிடம் ஒழுக்கம் என்பது இல்லாது போனால், அவனுடைய அறிவு, பரம்பரை, பிற வசதிகள் யாவும் ஒருநாளில்லா விட்டால் ஒரு நாள் நடுச் சந்திக்கு வந்து, அறிந்தவர் அறியாதவர் எல்லாருடைய ஏச்சுப் பேச்சுக்களுக்கு இரையாகிவிடும். ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவனைப் பலர் பின்பற்றுவர். அ.:தில்லாது மற்றவற்றில் மேம்பட்ட வனை, அவனைச் சூழ்ந்துள்ள ஒரு சிலர் முகஸ்துதி செய்வர். ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறவன், இறந்த பிறகும் சிறந்தவன் என்று போற்றப்படுவான். அ.:தில்லாதான் இருக்கும்போதே மறந்து விடப்படுவதற்கு ஏதுக்கள் பல உண்டாதல்கூடும். ஆதி காலத்திலிருந்து நம் நாட்டிலாகட்டும் பிற நாடுகளிலாகட்டும் அவதரித்த சான்றோர் பலருடைய வாழ்க்கை ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தோமானால், அவற்றில் ஒழுக்கமென்னும் ஒளி படர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

4. மனிதனே - கேள் !

உலகத்தில் ஒரு பிராணிக்குக் காலையில் நான்கு கால்; பகலில் இரண்டு கால்; மாலையில் மூன்று கால். அது, காலையில் தெய்வம்; பகலில் அரக்கன்; மாலையில் இரண்டுங்கெட்ட. நிலை. அது, காலையில் வாய் திறந்தால் மழலை என்கிறோம்; பகலில் பேச்சு என்கிறோம்; மாலையில் குளறல் என்கிறோம். தெரியவில்லையா யாரென்று? மனிதனே, நீ தான்!

மனிதனே, உன்னைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க, எத்தனை எத்தனை எண்ணங்கள் 'கியூ' வரிசையில் வந்து நிற்கின்றன! உன்னைப்பற்றி என்ன முடிவு கட்டுவதென்பது தெரியவில்லை. விடுவிக்க முடியாத ஒரு புதிரோ நீ?

மிருகத்தினின்று வேறுபட்டவனாக நீ வாழவேண்டுமென்ற நன்னைக்கத்துடன்தான் மிருகத்திற்கு நான்கு கால் கொடுத்த ஆண்டவன், உனக்கு இரண்டு கால் மட்டும் போதுமென்று நினைத்தான். மிருகத்திற்குக் குரலை மட்டும் கொடுத்தான்; பேசுஞ் சக்தியைக் கொடுக்கவில்லை. உனக்கோ இரண்டையும் கொடுத்திருக்கிறான். மிருகத்தைக் குறுக்கு வாட்டில் வளரும் படி செய்தான்; உன்னை யோ நெடுக்கவாட்டில் வளரும் படி உத்தரவிட்டான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, உனக்குப் பகுத்தறிவை வேறே கொடுத்திருக்கிறான். உன்னைத்தவிர வேறு எந்த ஜீவராசியும் இந்தப் பகுத்தறிவு விஷயத்தில் சொந்தம் கொண்டாட முடியாது. இவ்வளவு சலுகைகள் உனக்குக் காட்டியிருந்தும், நீ, அடிக்கடி மிருகத்துக்குத் துணை சென்று

விடுகிறாய். அநேக சமயங்களில் மிருக இச்சையும் உன்னிச்சையும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. சில சமயங்களில் அதற்கும் கீழான நிலைக்குப்போய் விடுகிறாய். அஃது, —அந்த மிருகம்— உன்னால் கட்டுப்படுத்தப் பட்டாலன்றி, பெரும்பாலும் இயற்கையோடு உறவு பூண்டு வாழ்வதிலேயே விருப்பங்காட்டுகிறது. நீயோ, செயற்கையான வாழ்க்கையிலேதான் பெருமை காண்கிறாய். அது, தந்தேவையை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது; நீயோ, மேலும் மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டுவருகிறாய். அதற்கு அதன் சிறு தேவை பூர்த்தியானவுடன் திருப்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது. உனக்கோ, உந்தேவை அதிகரிக்க அதிகரிக்க உன் ஆசையும் அதிகரித்துக்கொண்டு போகிறது. சூரிய மண்டலமும் சந்திர மண்டலமும், உன் ஆசைக்கு இரையாகிவிடவேண்டிவருமோ என்று அஞ்சிக்கொண்டிருக்கின்றன! அவற்றையும் சென்று குடைந்து பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டாயல்லவா? அது மட்டுமல்ல; ஆரம்பத்திலேயே அவற்றின் மீது உரிமை கொண்டாட முனைந்து விட்டாய்! எட்ட நிற்கும் அந்தக் கோளங்களின் நிலைமையே இப்படியென்றால், உன் சுபாவத்தை நன்கு அறிந்த பூமியின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? தன்னை இன்னும் எங்கெங்கெல்லாம் குடைந்து பார்க்கப்போகிறானோ இவன் என்று அது நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு அடிக்கடி ஏற்படுகிற நடுக்கந்தான் பூகம்பம்; அது வடிக்கிற கண்ணீர்தான் வெள்ளப் பெருக்கு. அது நடுங்க நடுங்க, கண்ணீர் வடிக்க வடிக்க, உன் குலந்தான்—மனித குலந்தான்—நாசமடைந்து வருகிறது. இதை நீ இன்னமும் உணர்ந்திலை. ஆசை,

தன்னைத்தான் அழித்துக் கொள்ளும் தன்மையது என்ற உண்மையை நீ எப்பொழுதுதான் உணர்ந்து நடக்கப்போகிறாயோ தெரியவில்லை.

பொறுமைக்குப் பூமியை உவமை காட்டிப் பேசுவார்கள் பெரியோர்கள். ஆனால் அந்தப் பொறுமைக்கும் ஒர் எல்லையுண்டல்லவா? அந்த எல்லை கடந்தால், அது, சினத்தீயாக மாறி, பொறுமையைச்சோதித்தவர்களையே அழித்து விடுகிறது. அவ்வப்பொழுது எரிமலைகள் தோன்றி நெருப்பைக் கக்குவது, பூமியின் சினத்தீ யல்லாது வேறென்ன? மனிதனே, உன்னுடைய பேராசை என்னென்ன விபரீத விளைவுகளை உண்டாக்கி விடுகிறதென்பதை நீ ஒரு கணமாவது சிந்தித்துப் பார்க்கிறாயா?

இந்த விபரீத விளைவுகளையும் உன்னையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கிறபோது, உன்னைச் சபித்துவிடலாமா என்று ஒரு சமயம் ஆத்திரம் உண்டாகிறது. ஆனால் அடுத்த நிமிஷமே, உன்னையும் உனக்களிக்கப்பட்டிருக்கும் சாதனங்களையும் இணைத்துப் பார்க்கிறபோது, ஐயோ மனிதனே, எப்படி இருக்க வேண்டியவன் எப்படி இருக்கிறாய் என்று உன்மீது இரக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

நூற்றாண்டுகள் கணக்காக நீ பேசி வந்திருக்கிற பேச்சுக்களிலும், எழுதி வைத்திருக்கிற நூல்களிலும் தெய்வ மணங் கமழ்கிறது. எவ்வளவு உயர்ந்த கருத்துக்களை அவற்றுள் புக விட்டிருக்கிறாய்! ஆனால் நூற்றாண்டுகள் கணக்காக நீ செய்து வந்திருக்கும் காரியங்களைத் தொகுத்துப் பார்த்தால், உன் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் எவ்வளவு முரண்பாடு! கொல்லா விரதம் குவலயமெல்லாம் ஒங்க வேண்டு

மென்று உன் குரல் கதறுகிறது ; உன்னிரு கைகளே * ரத்தக்கறை பட்டுச் சிவந்து கிடக்கின்றன ! உன் அறிவை வான வெளியில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி யிருக்கிறாய் ; ஆனால் அதே சமயத்தில் உன் இதயத்தை, பூமியின் ஆழத்திலே கொண்டுபோய்ப் புதைத்து விட்டாய் ! உன் பாதங்கள், பூமியின்மீது படிந்து நடக்க இன்னும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை ; உன் தலையோ வான் முகட்டை முட்டிப் பார்க்கிறது ! என்னவென்று சொல்வது உன்னை ? ஆண்டவன், தெய்வலோகத்திலுள்ள பைத்தியக்காரர்களை யெல்லாம் ஒன்று திரட்டி மனிதர்கள் என்று பெயர் கொடுத்து பூலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறானே என்று சில சமயங்களில் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது !

ஆனால் எல்லா மனிதர்களும் இப்படியில்லை யென்று தெரிகிறபொழுது சிறிது ஆறுதல் உண்டாகிறது. ஒரு சிலர் அவ்வப்பொழுது தோன்றி ஆண்டவனுடைய செய்தியைப்பரப்பி வருகிறார்கள் ; அவனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். இவர்களால்தான் உலகம் தடம் புரளாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

மனிதனை எப்படி எடைபோட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்கு ஓர் அறிஞன் ஒரு வழி சொல்லுகிறான்:—

“ மனிதனை, அவனுடைய பார்வையையும் பேச்சையும் வைத்து எடை போடாதே ; அவனுடைய செயல்களை வைத்து எடைபோடு.” செயல்களென்றால், வெறுஞ் செயல்களல்ல ; சீலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட செயல்கள், அவை, பிறர் பிரமிக்கும்படியான பெரிய செயல்களாக இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை ; சின்னஞ்சிறு செயல்களாயிருக்கலாம். ஆனால்

அவைதான், அவனை எடைபோடுவதற்கான படிக்கற்கள்.

“ ஒரு மனிதனை, அவன் மேலே என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்து மதிப்பிடாதே; அவன் உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்து மதிப்பிடு” என்றான் ஓர் அறிஞன். உண்மையான வாசகம்! ஆனால் உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று எப்படித் தெரியும்? பார்க்கிறவன் உள்ளம் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் பார்க்கப்படுகிறவனுடைய உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று தெரியும். அவன்தான் மற்றவனுடைய உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று பார்க்கத் தகுதியுடையவன். எப்பொழுதுமே, தன் எடையில் சரியாக நிற்கிறவன்தான். மற்றவனை எடை நிறுத்திப் பார்க்கத் தகுதியுடையவன். ஆதலின் மனிதனே! உன் எடையில் நீ சரியாக நில்.

மனிதனே, உலகத்தில் தோன்றிய எல்லா மதங்களும், எல்லாக் கலைகளும், எல்லாத் தரும நியாயங்களும், எல்லாச் சட்டங்களும், உன்னையே மையமாகக் கொண்டிருக்கின்றன; நீ வழி வழியாக வாழ வேண்டும், வாழ்க்கையிலே உயர்ந்து நிற்க வேண்டும் என்று முரசு கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் பக்கம் உன் செவியைத் திருப்பு; உன் பார்வையைச் செலுத்து.

மனிதனே, நீ சிறந்த ராஜதந்திரியாக இருக்கலாம்; சிறந்த வீரனாயிருக்கலாம். ஆனால் எப்பொழுதும், உன் வாழ்நாள் முழுவதும், ராஜதந்திரியாகவோ வீரனாகவோ இருக்கமுடியாது. ஒரு காலத்தில் அதிலிருந்து நீ இறங்கித்தானாக வேண்டும். அதிலிருந்து உனக்குக் கிடைத்த பெயரோ புகழோ ஒரு காலத்தில் மங்கித்தான் போகும். ஆனால் நீ

மனிதனாக எப்பொழுதும் இருக்கலாம்; இருக்க முடியும்; இருக்கவேண்டும். அதனால் உனக்குக் கிடைக்கும் பெயரோ புகழோ, உன் உடம்பை நீ கழற்றிப்போட்ட பிறகும், உன்னைத் தொடர்ந்து வரும்.

5. சின்னஞ் சிறு செயல்கள்

உண்மையிலேயே ஒரு மனிதனை மதிப்பிட வேண்டுமானால், அவனுடைய சின்னஞ் சிறு செயல்களை உரை கற்களாக உபயோகிக்க வேண்டும்; அவற்றில் அவனுடைய மனிதத் தன்மை எந்த அளவுக்கு ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறதென்று பார்க்க வேண்டும்.

சாதாரணமாக நம்மில் பெரும்பரலோர், எத்தனையோ சிறிய காரியங்களை அலட்சியமாகச் செய்கிறார்கள். அந்தச் சிறிய காரியங்களினால் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய தொல்லை உண்டாகிறதென்பதை அவர்கள் சிந்திப்பதேயில்லை. தொல்லைப்படுகிறவர்கள், பகிரங்கமாக அவர்களைக் கண்டிக்கிற தில்லையாயினும், மனத்துக்குள், 'இவர்களென்ன மனிதர்களா, மிருகங்களா' என்று முணுமுணுக்காமலிருப்பதில்லை. இந்த முணுமுணுப்பு, சில சமயங்களில், விபரீத பலன்களை விளைவிப்பதுண்டு.

பாதையிலே நடந்து செல்கிறபோது, காலில் ஒரு கல் இடர்ப்படுகிறது; அதனால் சிறிது காயமும் உண்டாகிறது. வேதனைப்படுகிறோம். ஆயினும் அந்தக்கல்லை அப்புறப் படுத்தாமல் மேலே சென்று கொண்டிருக்கிறோம். நமக்குப் பின்னால் ஒரு வயோதிகரோ கண் பார்வை மங்கியவரோ, யாராவது ஒருவர் வரக்கூடும். அவர், இந்தக் கல் தடுக்கிக் கீழே விழுந்து படுகாயமடையலாம்; உயிருக்கு ஆபத்துண்டாதலும் கூடும். நாம் முதலிலேயே அந்தக் கல்லை அப்புறப் படுத்தியிருந்தால், மற்றவர்கள் துன்பப்படாதிருக்க

லாமல்லவா ? நாம் இடர்ப்பட்டதுதான் நமக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறதே தவிர, நம்மைப்போல் பிறர் இடர்ப்படுவார்களே என்பதைப்பற்றி நாம் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை. மற்றவர்களுடைய துன்பத்திற்கு நம்மால் பரிகாரங் காணமுடியாமற் போனால் போகிறது, துன்பம் நேரிடாமல் நம்மால் முடிந்தவரை பார்த்துக்கொள்ளலாமல்லவா ?

ரெயில் வண்டியிலோ பஸ்ஸிலோ பிரயாணஞ் செய்கிறபோது, சிலர், சளசளவென்று பேசிக் கொண்டு யிருக்கிறார்கள் ; சிலர், மற்றப் பிரயாணிகள், திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கக்கூடிய மாதிரி உரக்கச் சிரிக்கிறார்கள் ; தம்பலத்தைத் துப்புகிறார்கள் ; எதிர்ப் பக்கத்திலுள்ள ஆசனங்களில் காலை வைக்கிறார்கள் ; புகையிலை சம்பந்தப்பட்ட வஸ்துக்களை உபயோகித்து மற்றவர்களுடைய கண்ணுக்கும் மூக்குக்கும் தொந்தரவு உண்டாகும்படி செய்கிறார்கள். பார்க்கப்போனால் இவையெல்லாம் மிகவும் அற்பமான விஷயங்கள்தான். ஆனால் இவற்றில்தான் ஒருவருடைய மனிதத் தன்மையைப் பார்க்கவேண்டும்.

நடைபாதையில் நான்கு நண்பர்கள் குறுக்காக நின்று, மணிக் கணக்கில் பேசிக்கொண்டே யிருப்பதை நகரங்களில் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க்கலாம். வேகமாகச் செல்லும் மோட்டார் முதலிய வாகனங்களுக்குப் பலியாகாமல், அச்சமும் கவலையுமின்றி நடந்து செல்வோருக்கு அனுகூலமாகவே நடைபாதை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நடைபாதையை அடைத்துக்கொள்கிற மாதிரி நான்குபேர் குறுக்காக நின்றுகொண்டுவிட்டால், போவோர் வருவோருக்கு

எவ்வளவு சங்கடமுண்டாகிறது? அதுவும் பெண்களுக்குக் கேட்கவேண்டுமா? ஆனால் இளம் ஆண் சிங்கங்கள் இவைகளைக் கவனிப்பதே யில்லை.

அநேக பெரிய மனிதர்கள், தாங்கள் சுத்தமாயிருக்கவேண்டுமென்பதற்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்களே தவிர, தங்களைப்போல் மற்றவர்களும் சுத்தமாயிருக்க விரும்புவார்களென்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை. மற்றவர்கள் அறியாமையினாலோ வசதிக் குறைவினாலோ அசுத்தமாயிருந்தால் அவர்களைச் சுத்தப்படுத்துவது நமது கடமையாயிருக்க, அவர்கள் தொடர்ந்து அசுத்தமாயிருப்பதற்கு நாம் தூண்டுகோல் போலிருந்தால், அது கேவலமல்லவா? நமது மனிதத் தன்மைக்கு இழுக்குத் தேடித் தருவதாகு மல்லவா?

நமது வீட்டுக்கு எல்லையில் காரித் துப்புகிறோம்; சூப்பை கூளங்களைக் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறோம். ஆனால் அவை அண்டை வீட்டெல்லைக்குச் சென்று தஞ்சம் புகுதல் கூடுமென்பதைப்பற்றி நாம் கொஞ்சமும் கவலைப் படுவதில்லை. நம்மைப் போல் அந்த அண்டை வீட்டாரும் நம் விஷயத்தில் நடந்து கொண்டால் நம் நிலைமை என்னாகும்? இதை நம்மில் பலர் சிந்தித்துப் பார்ப்பதே யில்லை. எப்பொழுதுமே நம்மைப்போல் பிறரை நினைக்க வேண்டும்; மதிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது மனிதத் தன்மை மதிப்புப் பெறுவதாகும்.

படித்த குடும்பத்தினர் பலர், தங்கள் குழந்தைகளை, வீட்டுத்தெருப்பக்கத்துப் பாதையோரத்தில் மல ஜலங் கழிக்க விடுகிறார்கள். இதனால் பொது ஜன சுகாதாரம் எவ்வளவுதூரம் பாதிக்கப்படுகிற தென்பதைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதே யில்லை.

இரவு நேரம் அண்டை அயலிலுள்ளவர்கள் படுத்துறங்கப் போகுஞ் சமயத்தில், நம்மில் சிலர், கிராமபோனை முடுக்கி விடுகிறார்கள் ; ரேடியோவைத் திருப்பிவிடுகிறார்கள் ; உரத்த குரலெடுத்துப் பேச ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இவைகளினால் மற்றவர்களுடைய நிம்மதி குலைகிறது. இது மிகத் தவறல்லவா?

சிலர், மற்றவர்களோடு சம்பாவிக்கிற போது, மூக்கையும் காதையும் குடைந்த வண்ணமிருக்கிறார்கள் ; நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டே பேசுகிறார்கள் ; எச்சில் தெறிக்கப் பேசுகிறார்கள். இவை யெல்லாம், மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பு உண்டாகிறது? எப்பொழுதுமே, உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவது போன்ற எந்த ஒரு சிறிய விஷயத்திலும் பிறருக்கு அருவருப்பு உண்டாகாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

செடி கொடிகள் முதல் உலகத்து எல்லாப் பொருள்களும் ஏதோ ஓர் உபயோகத்திற்காகத்தான் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த உபயோகத்தை நம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியாமலிருக்கலாம். அதற்காக அந்தப்பொருள்களை நாம் அலட்சியப்படுத்திவிடக்கூடாது. ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் ஒரு சமயம் அவை, நம்மையறியாமலே நமக்கு உபயோகமாதல் கூடும். ஆகவே எதையும் அலட்சியம் செய்யலாகாது ; யாரையும் அலட்சியம் செய்யலாகாது.

6. மனிதனும் சமுதாயமும்

அவனுக்கு நிறைய அறிவு உண்டு ; அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உலக அனுபவம் உண்டு ; தமரென்றும் பிறரென்றும் வேற்றுமை பாராட்டாமல் எல்லாரிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகின்ற பண்பாடு உண்டு. தன் சக்திக்கியன்றவரையில் பிறருக்கு உபகாரம் செய்கிறான். அவனுடைய தேவைகளோ மிகக்குறைவு. அவற்றைத் தனது சொந்த முயற்சியினாலேயே பூர்த்தி செய்து கொள்கிறான். மற்றவர்களுடைய தயவிலோ, சலுகையிலோ வாழ்க்கை நடத்துகின்றவர்களைக் கண்டால் அவன் முகம் சிவந்து போகிறது. சின்னஞ் சிறு குடிலமைத்துக்கொண்டு அதில் நிம்மதியாக வாழ்கிறான். இன் முகத்தினன். இனிய சொல்லினன். எண்ணித்தான் பேசுவான். சுருக்கமாக, அவன், மனிதப் பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழ்ந்து வருகிறானென்று சொல்லலாம்.

ஆனால் சமுதாயம், அவனை அலட்சியப்படுத்துகிறது ; வாழத் தெரியாதவனென்று ஏசிப் பேசுகிறது. ஏன் தெரியுமா ? சமுதாயம், மனிதனை எந்த மதிப்புப் போட்டுப் பார்க்கிறதோ அந்த மதிப்புக்கு அவன் வராததுதான் காரணம்.

இன்றைய சமுதாயம், மனிதனை, அவன் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பணத்தைக் கொண்டு மதிக்கிறது ; அவன் வகிக்கும் பதவியைக் கொண்டு பார்க்கிறது ; அவன் வசிக்கும் வீடு, ஏறும் ஊர்தி, அணியும் ஆடை இவைகளைக்கொண்டு நிறை போடுகிறது ; அவன்

வேயும் வாய்ப்பந்தலைக் கண்டு ஆவென்று வாய் திறக்கிறது ; பேஷ் என்று கை கொட்டுகிறது.

அவனுக் கென்னவோ, பணம், பதவி இவைகளைத் துரத்திக்கொண்டு செல்கிறவர்களைக் கண்டால் சிரிப்பு வருகிறது. தேவைக்கு மீறிய வகையில் வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, அதில் உபயோகத்திற்கு மீறிய பொருள்களை நிரப்பிவைத்து எல்லோருக்கும் காட்டுவதில் பெருமை காண்கிறவனைக் கண்டு, அடமனிதா, நீ கட்டியிருக்கும் வீட்டின் விரிவில் நூற்றுக்கு ஒரு சதவிகிதமாவது உன் மனம் விரிவடைந்திருக்கிறது, மனித வளர்ச்சிக்கும் வாழ்வுக்கும் என்னென்ன பொருள்கள் தேவை யென்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிதாவது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாயா என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்கத் தோன்றுகிறது, அப்படிக் கேட்டாலும் அவன் சொல்லைக் கேட்பார் யார்?

இன்றைய சமுதாயம் மட்டுமென்ன, எப்பொழுதுமே இப்படித்தானே இருந்து வந்திருக்கிறதென்று சிலர் கேட்கலாம். வாஸ்தவம், பணமும் பதவியும் ஏற்றம் பெற்று நின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் இவையிரண்டும் மனிதப் பண்புக்கு முன்னே தலை வணங்கி நின்றன. பணம் படைத்தவனோ பதவியிலிருந்தவனோ, அவையிரண்டும் இல்லாத ஒருவனுக்கு அதிகமான மதிப்புக்கொடுத்தான். ஏன்? அவனிடம் மனிதப் பண்பு குடி கொண்டிருந்ததனால். அவன் புசித்தது காய் கிழங்குதான் ; உடுத்தது ஒரு சரண் அகலத் துண்டுதான் ; வசித்தது குடிசைதான். இருந்தாலும் அவன் சொல் அரசவை வரையில் சென்றது. பணக்காரர்களோ, பதவியிலுள்ளவர்களோ அவனுடைய ஆலோசனையை நாடினார்கள். அவர்களும் மனிதப் பண்புக்குப் பங்கம் நேரிடாமல்

அவன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்கான சூழ் நிலையை அவனுக்கு அமைத்துக்கொடுப்பது தங்கள் தலையாய கடமையென்று கருதினார்கள். ஏனென்றால், உலகத்தில் மனிதப் பண்பு உயிரோடிருந்தால்தான் தங்களுடைய உலகியல் வாழ்க்கை சாளமாகவும் - இனிமையாகவும் நடைபெறும் என்ற சூட்சுமம் அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது.

இப்படியெல்லாம் கனிகளின் கற்பனை உலகத்தில் இருந்திருக்கலாம், நிஜ உலகத்தில் இருந்திருக்குமா என்று சிலர் சந்தேகிக்கக்கூடும்; இருந்திருக்க முடியாதென்று சிலர் உறுதியாகச் சாதிக்கவும் கூடும். இவர்களிடப்படி இருந்திருக்க முடியாதென்றே வைத்துக் கொள்வோம். மனிதப் பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழ்ந்தவன் விஷயத்தில், அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடாதவர்கள், அதாவது பணத்திற்கும் பதவிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர்கள் தலையிடாமலாவது இருந்தார்களென்பதையாவது இவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களல்லவா? ஆம்; ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பொதுவாக, முந்திய காலங்களில், மனிதப் பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர்கள், தங்களுடைய தனித்துவத்திற்குப் பழுதுண்டாகாவண்ணம் வாழ்ந்து வந்தார்கள்; வாழ்ந்துவர அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். உலகியல் வாழ்க்கையில் மூழ்கிக்கிடந்தவர்கள், தங்களுடைய பேராசை வலையை அவர்கள் மீது வீசவில்லை; தங்களுடைய சுயநல ஆட்டத்தில் அவர்களை ஒரு கருவியாக உபயோகிக்கவில்லை; எப்படியோ கிடந்து போகட்டுமென்று அவர்களிடப்படி வாழ்வாவது விட்டிருந்தார்கள்.

இன்றைய சமுதாயம், மனிதப் பண்புக்கு மதிப்புக் கொடாமற்போனால் போகிறது; மனிதப் பண்புக்கு மதிப்புக் கொடுத்து வாழ்கிறவனை, அவன் இஷ்டத்திற்காவது வாழ விடுகிறதா? அவனுடைய நன்மை அவனுக்குத் தெரியவில்லையென்றும், கட்டாயப்படுத்தியாவது அவனுக்கு நன்மை செய்தே தீரவேண்டுமென்றும் எண்ணிக்கொண்டு, அவனிடத்தில் என்னென்ன சாகஸங்களைச் செய்து காட்டுகிறது? இந்தச் சிறு குடிலில் ஏன் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? இதைச் சூழ்ந்துள்ள ஜன சந்தடி உன் அமைதியைக் குலைக்கவில்லையா? நீ அமைதியாக வாழ வேண்டியவனல்லவா? ஆகையால், இந்தக் குடிசைக்கும் இதைச் சுற்றியுள்ள இடத்திற்கும் நல்ல கிராக்கி இருக்கிறது; நிறையப் பணம் வரும் என்று ஒருவன் வந்து ஆசை காட்டுகிறான். இன்னொருவன் வந்து 'நீ ஏன் எந்தக் கட்சியிலும் சேராமலிருக்கிறாய்? எங்கள் கட்சியில் சேர்ந்தால் நல்ல பதவி உனக்கு வாங்கித் தருகிறேன்' என்று பசப்பு மொழிகள் பேசுகிறான். வேறொருவன் வந்து 'நீ அடிக்கடி சென்று சில பெரிய மனிதர்களைப் பார்த்து வரக் கூடாதா? அவர்களைப் புகழ்ந்து இரண்டு கவிதைகள் பாடினால் போதுமே; இரண்டு வார்த்தைகள் பேசினால் போதுமே; உனக்குக் கனகாபிஷேக மல்லவோ நடக்கும்' என்று தித்திக்கும் வார்த்தைகளை அளந்து அளந்து கொட்டுகிறான். இப்படி வந்து புத்தி மதி சொல்கிறவர்கள் ஒருவரா? இருவரா? பலர். ஒரு தடவையா? இரண்டு தடவையா? பலதடவை.

இப்படிப் பலர் வந்து பலதடவை பேசிவிட்டுப் போவதை ஏறக்குறைய தினசரி அனுபவமாகப் பெற்றிருக்கும் அந்த அப்பாவி மனிதன்—மனிதப் பண்பு என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் அவன்—

அட சமுதாயமே, நீ எங்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறாய் என்று ஏக்கத்தோடு கேட்கிறான். கேட்கிறுனென்றால் யாரைப்பார்த்துமல்ல; சூனியத் தைப் பார்த்துதான்.

சரி; நண்பர்கள் சொல்கிறபடி, அவன், தன் சிறு குடிலையும் அதைச் சூழ்ந்துள்ள இடத்தையும், நல்ல நிலைக்கு விற்று விடுகிறுனென்று வைத்துக்கொள்வோம். விற்ற பணத்தைக் கொண்டு என்ன செய்வது என்ற ஏக்கமல்லவோ அவனை ஆட்கொண்டுவிடும்? பணத்திற்கு மனிதன் அடிமையாகக் கூடாது. மனிதனுக்குத்தான் பணம் அடிமையாயிருக்க வேண்டும். தவிர, தேவைக்கு மிஞ்சின பணம் என்றைக்கும் ஆபத்தல்லவோ? அப்படி மிஞ்சின பணமுள்ளவர்கள், பாராத கண்ணுடையவர்களாய், கேளாத செவியுடையவர்களாய், நீளாத கையுடையவர்களாய், ஈரமில்லாத மனமுடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் தான் ஒருவனாகிவிட்டால் என்று எண்ணுகின்ற பொழுதே அவன் உடல் நடுக்கமெடுத்துப் போகிறது.

ஏதாவதொரு கட்சியில் அவன்—அந்த மனிதப் பண்புடைய மனிதன்—சேர்ந்து கொள்ளலாந்தான். சேர்ந்தாலென்னவோ ஒரு பதவி கிடைக்கச் செய்யும். குறைந்த பட்சம் சில சலுகைகளையாவது பெறலாம். ஆனால் மனச்சாட்சியை என்ன செய்வது? அஃதொன்று இருந்து கொண்டு அவனை நிற்கும் நிலையிலிருந்து இறங்க விடாமல்லவோ தடுத்து வருகிறது? அதனை எங்கே கொண்டுபோய்த்தள்ளி விடுவது? அஃது அவனை விடாப் பிடியாக வல்லவோ பிடித்துக் கொண்டுவிட்டிருக்கிறது?

சரி; பெரிய மனிதர்களென்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறவர்களை அந்த மனிதப் பண்புள்ள மனிதன், அடிக்கடி சென்று பார்க்கிறானென்றே வைத்துக் கொள்வோம். முதலாவது, அவர்களை அணுகுவதற்கே அவன் மனம் கூசுகிறது. நண்பர்களின் வற்புறுத்தலுக் கிணங்கி, கூச்சத்தை ஒதுக்கித்தள்ளி விட்டுச் சென்றால், அவர்களிடம் என்ன பேசுவது? எப்படிப் பேசுவது? முகஸ்துதி செய்யவோ அவனுக்குத் தெரியாது. அவர்களுடைய பேச்சு வார்த்தைகளில் அவன் மனம் ஈடுபடவும் முடியாது. அவர்களிடம் காணப்பெறும் குற்றங் குறைகளை அவர்கள் முகத்திற்கெதிரே எடுத்துக் சொல்லவும் கூடாது. இந்த மாதிரியான தர்ம சங்கட நிலையில் ஏன் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி அவன் எந்தப் பெரிய மனிதரையும் அணுகாமலே இருந்து விடுகிறான்.

ஆகவே இன்றைய சமுதாயச் சூழ்நிலையில், மனிதப் பண்புக்கு மதிப்புக கொடுத்து வாழ முற்படுகிறவன் ஒதுக்கப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாகவே வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காக அவன் வருத்தமடைவதில்லை. ஆனால், தன் இனத்தவரின் எண்ணிக்கை, வரவரக் குறைந்து வருகிறதேயென்றுதான் அவன் ஏங்கிப்போகிறான்.

ஒரு சமுதாயத்தின் உயர்வையோ தாழ்வையோ கணித்துப் பார்க்கவேண்டுமானால், அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் எண்ணிக்கையைக்கொண்டு பார்க்கக் கூடாது; அந்த மக்களின் தரத்தைக் கொண்டு, அதாவது அவர்களிடம் குடிகொண்டுள்ள மனிதப் பண்புகளின் அளவைக் கொண்டுதான் பார்க்க வேண்டும். மற்றும் அந்த மக்கள், அரசியல் வாழ்விலோ பொருளாதார வாழ்விலோ மிகவும்

மேம்பாடுற்றவர்களாயிருக்கலாம். அதனால் அவர்களைக் கொண்ட சமுதாயத்திற்கு நன்மதிப்பு ஏற்பட்டு விடாது. அந்த மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையுள்பட எல்லாத் துறைகளிலும் அறம், அன்பு, சீலம் முதலிய பண்புகள் பரவியிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அந்தச் சமுதாயத்திற்கு உண்மையான மதிப்பு ஏற்படும்.

எனவே, எந்த ஒரு சமுதாயமும் மதிப்புப் பெற்ற ஒரு சமுதாயமாக உலகில் நீடித்து வாழ வேண்டுமானால், அதில் மனிதப் பண்புகள் நிறைந்த மனிதர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது சித்தமாகிறது.

7. மனிதப் பிராணி

தங்களுடைய தேகத்திலே வழிகிற வியர்வையைத் துடைக்கமாட்டார்கள் ; ஆனால் மற்றவர்களுடைய அழுக்கை நிரம்ப சிரத்தையோடு சுரண்டுவார்கள். இப்படிப்பட்ட பேர்வழிகள் பலர் உலகத்திலே உலவுகிறார்கள். இவர்களை என்னவென்று அழைப்பது ? 'மனிதப் பிராணிகள்' என்றுதான் அழைக்க வேண்டும்.

இவர்களுக்குத் தங்களைப் பற்றிக் கவலையில்லை ; மற்றவர்களைப் பற்றித்தான் அதிகமான கவலை. தம் வீட்டுக் கொல்லையில் வாழை இன்னும் ஏன் குலை ஈனவில்லை என்பது இவர்களுக்கு முக்கியமல்ல ; அடுத்த வீட்டு நடுமுற்றத்திலுள்ள மாடரம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எப்படிப் பிஞ்சுவிட ஆரம்பித்ததென்பதைப் பற்றித்தான் அதிக வேதனை. என் வீட்டுக்காரி என்னைத் தினந்தோறும் மல்லுக் கிழுத்துக் கொண்டிருக்க, அடுத்த வீட்டுப் புருஷனும் மனைவியும் மட்டும் எப்படி ஒற்றுமையாயிருக்கலாம் என்பது இவர்கள் கேள்வி. இவர்கள் தரங்களாகவும் உழைக்கமாட்டார்கள் ; பிறர் உழைத்தாலும் பொறுக்கமாட்டார்கள். தங்களுக்கும் வாழத் தெரியாது ; மற்றவர்கள் வாழ்ந்தாலும் கண் பொறுக்காது.

இவர்கள் பொறுமையின் அவதாரம். பொறுமை என்பது என்ன ? மற்றவர்களுடைய சந்தோஷத்தைப் பார்த்துத் துக்கப்படுதல். இப்படித் துக்கப்பட்டு துக்கப்பட்டுக் கடைசியில் ஒரு நாள் மூச்சை விட்டு விடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு வாழ்க்கையிலே சுகம்

என்பது தெரியாது. துக்கப்படாமலிருக்கத் தெரிந்து கொண்டாலல்லவோ சுகப்படத் தெரியப் போகிறது ?

இந்த மனிதப் பிராணி இருக்கிறானே, இவன் பணத்தைப் பூட்டி வைப்பதிலே மகா கெட்டிக்காரன். ஆனால் தன் கண்களையும், காதுகளையும் வரையும் பூட்டி வைக்க மட்டும் இவனுக்குத் தெரியாது. தன் தாயார், சகோதரி இவர்களைப் பற்றி யாரேனும் பரிகசித்தால் தனக்கு எவ்வளவு ஆத்திரம் உண்டாகும் என்பதைப் பற்றி இவன் சிந்திக்கமாட்டான். ஆனால் வீதியிலே போகிற பெண்ணை முறைத்து முறைத்துப் பார்ப்பான் ; அவர்களுடைய நடையையும், உடையையும் பற்றிப் பரிகசிப்பான் ; அவர்களுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கையைப் பற்றி பகிரங்கமாகப் பேசுவான். எல்லாருடைய விவகாரங்களும் தனக்குத் தெரிந்திருப்பதாக இவனுக்கு எண்ணம் ; அதைப் பற்றி ஒரு பெருமை. ஆனால் யாருடைய விவகாரங்களைப் பற்றித்தான் தெரிந்து கொண்டிருப்பதாக இவன் எண்ணுகிறானே அவருடைய வீட்டு வாசற்படியை மிதிப்பதற்குக்கூட இவனுக்கு யோக்கியதை இராது.

எவனொருவன் மற்றவர்களுடைய கற்பில் சந்தேகங் கொள்கிறானே, அவன் ஒழுக்கவீனன் : அவனுக்குக் காதல், அழகு, இன்பம் முதலிய வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தமே தெரியாது. அவன் உடல் சேர்க்கையைத் தான் அறிவான் ; உள்ளச் சேர்க்கையை அறிய மாட்டான். அவனுக்கு உலகத்திலுள்ள சீய அமிசங்கள்தான் தெரியுமே தவிர, நல்லனவும் உலகத்தில் இருக்கின்றன வென்பது தெரியவே தெரியாது. கீழான இச்சைகளில் அவன் மனம் லயிக்கும். சங்கீதம் என்றால் மிரண்டு ஓடுவான் ;

சூரியோதயம் என்றால் கண்ணைக் கூசுகிறதே யென்பான் ; பெண்மைக்கு மதிப்புக் கொடான் ; ஆனால் ஆண்மையென்பது அவனுக்குப் புரியாத விஷயம்.

அவனுக்கு ஓய்வென்பதே தெரியாது. பகலிலே, மற்றவர்களோடு பேசிப் பேசிப் பொழுதைப் போக்குவான் ; இரவிலே, மற்றவர்களுடைய குடும்ப விவகாரங்களைப் பற்றி மனைவியோடு பேசிப் பேசி அவளையும் தூங்கவிடமாட்டான் ; தானும் தூங்க மாட்டான். தன் வீட்டிலே ஒட்டடை கூண்டு கட்டிக் கொண்டிருக்கும் ; மூலைக்கு மூலை குப்பை கூளங்கள் மேடிட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவைகளை அகற்றிச் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள அவனுக்கு அவகாசம் இராது. ஆனால் வீடுதோறும் ஏறிச் சென்று அங்குள்ள வர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நிரம்ப அக்கரையோடு கவனிப்பான். அவர்கள் என்னென்ன விதமான கஷ்ட நிஷ்டரங்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் குதூகலத்தோடு விசாரிப்பான் ; அவர்களுடைய குறைகளைக் குத்திக் குத்திக் கேட்பான். புளியமரத்தில் எத்தனை இலைகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை குறைகள் அவனிடத்தில் இருக்கும். ஒவ்வொரு குறையாக அகற்றிக் கொண்டு வந்தாலும் அவனுடைய ஆயுட்காலம் போதாது. ஆனால் மற்றவர்களுடைய குறைகளைக் கூட்டிப் பெருக்குவதில் தன் ஆயுட்காலம் முழுவதையும் செலவழிப்பான்.

மனிதப் பிராணிக்கு எப்பொழுதும் கீழ்க் கண்பார்வைதான். அவனுக்கு மேல் நோக்கம் இல்லை யென்பதற்கு அடையாளம் அது. தவிர, அவன் சுபாவத்திலே ஒரு கோழை. நிமிர்ந்த பார்வை ஏது அவனுக்கு? மற்றவர்கள் மேஜைமீது என்ன கடிதம்

இருக்கிறதென்று அதைப் பிரித்துப் பார்ப்பான். மற்றவர்கள் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தாலோ, பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தாலோ அதைக் கீழ்க் கண்ணால் பார்ப்பான்; குனிந்து பார்ப்பான். மற்றவர்களுக்கு வருகிற கடிதத்தைத் தபால்காரரிடமிருந்து வாங்கி, அது யாரிடமிருந்து வந்தது, அதில் என்ன எழுதியிருக்கக்கூடும் என்பவைகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பரபரப்பான்.

தான் இளமையில் இரந்து குடித்தது அவனுக்குத் தெரியாது; தனது வமிசாவளியில், சந்திரனிடத்திலுள்ள முயற் களங்கம் போல் அழியாத களங்கம் உண்டாகியிருப்பதை மறந்து விடுவான். மற்றவர்களுடைய பூர்வோத்தரம் என்ன, யாராருடைய மூதாதையர்கள் எந்தெந்த இடத்தில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பவைகளை அக்கரையோடு விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்வான். அப்படி விசாரிப்பதும் யாரை? சம்பந்தப்பட்டவர்களையல்ல; ஒருவரைக் கொண்டு மற்றொருவரை விசாரிப்பான். யாராருக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு கடன் இருக்கிறது. சென்ற வருஷம் குதிரை வண்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் இந்த வருஷம் மோட்டார் வண்டி வாங்கியதன் ரகசியம் என்ன, இப்படிப்பட்டவைகளைப் பற்றித்தான் அவனுக்கு விசாசம்.

மற்றவர்களுடைய துக்கத்தை விசாரித்து அதற்குப் பரிகாரம் தேடிக் கொடுக்க வேண்டியது நியாயந்தான்; அஃது ஒவ்வொருவனுடைய கடமையுங்கூட. ஆனால் வீடுதோறும் சென்று குறைகள் எங்கே யிருக்கின்றனவென்று தேடியலையக் கூடாதல்லவா? வைத்தியன் இருக்கிறான். அவன் தன்னிடம் எந்த நோயாளி வந்தாலும் அவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யக்

கடமைப் பட்டிருக்கிறான். ஆனால் அவன், ஒவ்வொரு வரிடமும் சென்று 'உனக்கு வியாதி இருக்கிறதா' வென்று கேட்பானாகில் அவனுக்கு என்ன மரியாதை கிடைக்கும்? வீட்டை விட்டு வெளியே தூரத்தப் படுவான். அவ்வளவுதான். வந்த வழக்கைத் தீர்த்து வைப்பது வக்கீலின் கடமை. வழக்கைத் தேடிக் கொண்டு செல்கிறவன் வக்கீலல்ல; வம்பன். மனிதப் பிராணி இந்த மாதிரியான ஒரு வம்பன்.

அவன், யாரைச் சந்தித்தாலும், 'ஏதாவது புதிதாக விசேஷம் உண்டா' என்று கேட்பான். அல்லது ஏதோ ஒரு குறையைச் சொல்லவேண்டும். இப்படித் தான் அவன் எதிர்பார்க்கிறான். 'எல்லாம் நல்ல விசேஷந்தான்' என்று பதில் சொல்லுங்கள்: அஃது அவனுக்குத் திருப்தியாய் இராது.

இத்தகைய மனிதப் பிராணியை ஒதுக்கித் தள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அவ்வப்பொழுது அவனுக்கு இடித்து இடித்துச் சொல்லவேண்டும். யார் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுதியால், வீட்டுக்குள் ஓசைப்படுத்தாமல் நுழைந்தால், அப்படிச் செய்வது மரியாதைக் குறைவு என்று அவனுக்கு முகத்திலடித்தாற் போல் நேரில் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்லாமல் அலங்கார பாஷையால் அழகு படுத்திச் சொன்னால் அவன் புரிந்து கொள்ள மாட்டான். அப்படிப் புரிந்துகொள்கிறவனாயிருந்தால் அவன் 'மனிதப் பிராணி'யாயிருக்க மாட்டானல்லவா?

8. வாழ்க்கை

வாழ்க்கை யென்பது என்ன? குடிக்க வேண்டிய நீர் ஊற்று; ஏற வேண்டிய மலை; எரிய வேண்டிய கர்ப்பூரம். மரம், நிழல் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது; பலனையும் கொடுக்க வேண்டும். அதைப் போல் நூலறிவும் செல்வச் சிறப்புமுடையது மட்டும் வாழ்க்கையாகாது; பிறருக்குப் பயனுடையதாய் இருப்பதுதான் வாழ்க்கை.

வாழ்க்கையானது மல்லிகைப்பூ பரப்பிய படுக்கையல்ல; சிமெண்ட் போட்ட பாதையல்ல; உண்டு உறங்குவதற்கான சத்திர வாசலல்ல. அ.:து, ஒழுங்குக் கத்தி! ஒழுக்க நெருப்பு; சேவைப் பம்பரம்.

வாழ்க்கையிலே ஓய்வு வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் நோயாளி; சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறவன் சோம்பேறி; தோல்வியினால் சோர்வடைகிறவன் கோழை; பிறர் சொல்லுக்குப் பயந்து, தன்செயலை மறந்துவிடுகிறவன் இருந்தும் இறந்தவன்.

சதா சலித்துக் கொண்டிருப்பது எதுவோ அதுதான் வாழ்க்கை. அந்தச் சலனத்திலிருந்து சிந்தனைப் பொறி கிளம்ப வேண்டும்; செயல்கள் உருவாக வேண்டும். சிந்தனை செய்யாத மனமும், செயலற்றத வாழ்வும், சவக்குழியிலே சரண் புகுவதற்குத் தகுதியுடையவை.

வாழ்க்கையிலே ஒரு லட்சியம் வேண்டும். 'என்னிடத்திலே என்ன சக்திகள் இருக்கின்றன' என்ற கேள்வியை எவனொருவன் தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொள்கிறானோ அவனுக்கு லட்சியம் தானாகப் புலப்பட்டுவிடும்; அவனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையிலே ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்படும். தன் சக்திகளை உணராதவரையில்தான் மனிதனுக்கு ஆபத்து; உணர்ந்து கொண்டுவிட்ட பிறகு அவைகளை உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வரவேசெய்வான். அப்படி உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவருகிறபோது, தன்னுடைய சக்திகளை எந்தவிதமாக உபயோகித்தால் அதிகமான பேருக்கு அதிகமான நன்மை உண்டாகுமென்று பார்க்க வேண்டும். அதிகமான பேருக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகிறதா என்று பார்ப்பது விசேஷமல்ல; கெடுதலுங்கூட. அதிகமான நன்மை உண்டாகிறதா வென்று பார்ப்பதுதான் விசேஷம். ஒரு லட்சியவாதியின் லட்சணமே இதுதான்.

அதிகமானபேருக்கு அதிகமான நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் எவனுக்கு உண்டாகிறதோ, எவன் அப்படி உறுதி செய்துகொள்கிறானோ, அவனுக்குக் கூடவே பல சங்கடங்கள் தொடர்கின்றன. அவன் பல பரிசோதனைகளுக்கு ஆளாகிறான். அவைகளிலிருந்து அவன் மீண்டு வந்தால் மட்டும் போதாது; அவனது லட்சியப் பார்வை மாறாமலிருக்க வேண்டும். அதாவது எந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் துவங்குகிற போது அவனுக்குத் தடைகள் ஏற்பட்டனவோ அந்தக் காரியத்தை அவன் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவனாவான்.

வாழ்க்கையின் இரண்டு சகடங்கள் அன்பும், அஞ்சாமையும்; அச்சாணியாயிருப்பது பற்றின்மை. பற்றின்மை யென்றால் உலகத்தைத் துறந்து விடுதல் என்பது அர்த்தமல்ல. செயலின் பலனில் பற்று இருக்கக் கூடாதென்பது ஓர் அர்த்தம். எந்த ஒரு காரியத்தையும், மனம் வைத்துச் செய்யவேண்டும்; பற்று வைத்துச் செய்யவேண்டும். ஆனால் அஃது என்ன பலனைக் கொடுக்கப் போகிறதென்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. இது கடினமான சாதனைதான். ஆனால் இதுதான் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவதற்கு மார்க்கம்.

பற்றின்மை என்பதற்கு உடைமை உணர்ச்சி இல்லாமை என்பது மற்றோர் அர்த்தம். உடைமை இல்லாமல், அதாவது நிலம், வீடு, வாசல், துணிமணி முதலியன இல்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்தமுடியாது. ஆனால் அவை எனக்காக மட்டும் பிரயோஜனப்பட வேண்டும், அவைகளுக்கு நானே உடையவன் என்ற எண்ணம் போக வேண்டும். இந்த எண்ணம் போன இடத்தில்தான் அன்பு, அஞ்சாமை, தியாகம் முதலிய பயிர்கள் செழிப்பாக உண்டாகும். இந்தப் பயிர்கள் நிறைந்ததுதான் வாழ்க்கை. இந்த வாழ்க்கையை நடத்துகிறவன் தான் மனிதன்.

பணத்தைச் சம்பாதிப்பது சுலபம்; செலவழிப்பது கடினம். அறிவை உபயோகியாமலோ, திறமையில்லாமலோ, பணம் வந்து விடலாம்; ஆனால் அதைப் பிறர்க்குப் பயன்படுகிற விதமாகச் செலவழிக்க அறிவு வேண்டும்; திறமை வேண்டும். அதைப் போல், ஒருவன் மனிதனாகப் பிறந்து விடலாம்; மனிதனாக வாழத்தெரிய வேண்டும். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான புற சாதனங்கள் யாவும் ஒருவனுக்குக்

கிடைக்கலாம் ; ஆனால் அவைகளை உபயோகிக்கத் தெரியவேண்டும் ; தனக்காகவல்ல ; மற்றவர்களுக்காக. அதற்கு அக வளர்ச்சி தேவை. இந்தத் தேவையை முன்னிட்டுத்தான் நமது முன்னோர்கள் நூல்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அக வளர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்களே தவிர புறத் தோற்றத்திற்கல்ல. ஆயினும் புறத்தை அவர்கள் புறக்கணித்து விடவில்லை.

மேலே சொன்ன அன்பு, அஞ்சாமை, பற்றின்மை முதலிய அனைத்தையும் சேர்த்துத் தொகுப்பாக சீலம் என்று பெயர் கொடுத்தனர் இந்தியர், சீனர் முதலிய கீழ் நாட்டார். ஒரு சீனக் கிரந்தம், சீலத்திற்குப் பின் வருமாறு லட்சணங் கூறுகிறது :—
 “ சீல மென்பது தண்ணீர் மாதிரி, யாவற்றையும் ஆகாரமாயிருந்து வளர்ப்பது நீர் ; ஆனால் யாவற்றிற்கும் கீழான ஸ்தானத்திலேயே இருக்கிறது. ஆறுகளும் சமுத்திரங்களும் நூற்றுக் கணக்கான சிற்றூறுகளுக்கு அரசர்கள் மாதிரி. ஏனென்றால் அந்தச் சிற்றூறுகளுக்குக் கீழான நிலையிலேயே ஆறுகளும் சமுத்திரங்களும் இருக்கின்றன. தண்ணீர் ரவிடமிருதுவானது வேறென்றும் கிடையாது ; ஆனால் கடின வஸ்துக்களை வெற்றி கொள்கிறது. அதைப் போல், அறிஞனாயிருக்கிறவன் தானே வலிய முன்னுக்கு வந்து நிற்பதில்லை ; தன்னைப் பெரிய மனிதனாக்கிக் கொள்வதில்லை. அவன் யாரோடும் சண்டை போடுவதில்லை. அதனால் அவனோடு யாரும் சண்டை போடுவதில்லை. அனைக பொருள்கள் வளர்வதற்கு அவன் உதவியாயிருக்கிறான் ; ஆனால் அவைகள் விஷயத்தில் அவன் தலையிடுவதில்லை. அவனுக்கென்று சொந்தமான இருதயமில்லை ; ஆனால்

நூற்றுக் கணக்கான குடும்பங்களின் இருதயம் அவனுடையதாயிருக்கிறது. அதாவது அவன், தனக் கென்று வாழ்வதில்லை; பிறருக்காக வாழ்கிறான். அவன் நன்மையை நன்மையினால் சந்திக்கிறான்; தீமையையும் நன்மையினால் சந்திக்கிறான். எல்லாரிடத்திலும் அவன் பணிவாயிருக்கிறான். இதனால் உலகமெல்லாம் அவனையே நாடுகிறது.”

குடும்பத்தைவிட்டு ஒடிப்போய் உலகத்திற்குத் தொண்டு செய்வதாகச் சொல்கிறார்களே, அவர்களை நம்பாதீர்கள். ஒழுங்கிற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் கட்டுப்பட விரும்பாதவர்கள்தான் அப்படிச் செய்வார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை வைரம் பாயாத மரம். அவர்களுடைய தொண்டில் இனிமை இராது. குடும்பத்திலிருந்து தேசம்; தேசத்திலிருந்து மானிட சமுதாயம், இவை வெவ்வேறு படிகளானாலும் ஒன்றுக்காக மற்றொன்றைத் துறந்துவிடக் கூடாது. ஒன்றிலே மற்றொன்றைக் காண்பதில்தான் மனிதன் வளர்ச்சியடைகிறான்; அவனுடைய வாழ்க்கை நிறைவடைகிறது.

‘எனக்காக நான் வாழ்கிறேன்’ என்ற எண்ணம்போய் ‘மற்றவர்களுக்காக நான் வாழ்கிறேன்’ என்ற எண்ணம் எவனிடத்தில் உதயமாகிறதோ அவனுடைய வாழ்க்கைதான் உண்மையான வாழ்க்கை. மற்றவர்களுடைய தெல்லாம் வெறும் சக்கையென்று வாழ்க்கைக்குச் சுருக்கமாக உரை கூறலாம்.

9. லட்சிய வாழ்க்கை

உலகத்தில், எவ்வித லட்சியமும்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு போவோர்தான் பெரும்பாலோராயிருக்கின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கையின் லட்சணத்தை அறியாதவர்கள். அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலும் இவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. லட்சியத்தைப்பற்றி இவர்களுக்கு என்ன தெரியப்போகிறது?

ஆனால் இந்தப் பெரும்பாலோரிடத்தில்தான் பணம், பட்டம், பதவி, எல்லாம் சென்று அடைக்கலம்புகுந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவர்களுடைய சொற்கள்தான் நீதிமன்றங்களில் உரக்க ஒலிக்கின்றன. அதிகார சக்தி, இவர்களுக்கு வந்தனை செய்தவண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய பெரும்பாலோரைக் கொண்ட உலகத்தை, முன்னேற்றமடைந்து வருவதாகவும், நாகரிகமடைந்து வருவதாகவும் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அணுகுண்டுகளும், ஒலிபரப்பிகளும், பொய்ப் பிரசாரங்களும், இந்த முன்னேற்றத்திற்கும் நாகரிகத்திற்கும் முன்னே கட்டியங் கூறிக்கொண்டு செல்கின்றன!

உலகத்தில் ஏன் பெரும்பாலோர் எவ்வித லட்சியமும்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு செல்கின்றனர்?

லட்சிய மென்பது, சொல்லளவிலே, எளிமையுடையதாகவும் இனிமையுடையதாகவும் இருக்கிறது.

செயல் நிலைக்கு அதனைக் கொண்டுவருகிறபோது, அஃது எவ்வளவு கடினமுடையதாகவும் கடுமையானதாகவும் இருக்கிறது? அதனை நாடி நாம் செல்லச் செல்ல அஃது ஓடிக்கொண்டே போகிறது. லட்சியத்தின் லட்சணமே இதுதான் போலிருக்கிறது! ஆகசாதாரண அறிவுக்கும் முயற்சிக்கும் எட்டாதது எதுவோ, நடைமுறைக்கு வராதது எதுவோ, அதுதான் லட்சியம் என்ற ஒன்று போலும் என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியிருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பெரும்பாலோர் சாதாரண அறிவும் முயற்சியும் படைத்தவர்கள்தானே? இவர்கள் எவ்வித லட்சியமில்லாமலிருப்பது பற்றி ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை.

ஆனால் அசாதாரண அறிவும் முயற்சியும் படைத்தவர்கள் ஒரு சிலர் உலகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். முந்தியும் இருந்தார்கள், இனியும் இருப்பார்கள். இவர்களால்தான் உலகம் வாழ்கிறது. வாழ்க்கையென்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி இவர்கள் அவ்வப்பொழுது மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி வருகிறார்கள். அந்த மக்களும் இவர்களுடைய அறிவுரைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு, சில சமயங்களிலேனும் தங்களைப் பற்றியும், தாங்கள் நடத்தும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் சிறிது சிந்திக்கிறார்கள். காலம் நெடுகிலும் இப்படித்தான் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது.

அசாதாரண அறிவும் முயற்சியும் படைத்த ஒரு சிலரையே மகான்களென்றும், லட்சியவாதிகளென்றும், கடவுளைப் பல பெயர்களிட்டு அழைப்பது போல் பல பெயரிட்டு உலகம் அழைக்கிறது; இவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்கிற போதுதான்

பின்வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறது. இப்படிப் பின்பற்றாமல் இருப்பதோடு மட்டுமில்லை, இவர்களை—இந்த லட்சியவாதிகளை—உலக வாழ்க்கைக்குப் பிரயோசன மற்றவர்களென்று ஏசுவும் பேசவும் செய்கிறது. ஆனால் இவர்கள் இந்த ஏச்சுப் பேச்சுக்களைப் பொருட்படுத்தாமல், தங்கள் லட்சியத்திலேயே கண்ணாடிகளாக இருக்கிறார்கள். இந்த லட்சியத்தின் அருகே இவர்கள் செல்லச் செல்ல, இவர்களுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் தேய்ந்து மாய்ந்து போகின்றன. கடைசியில் இவர்களுடைய சாம்பல் மீதுதான் இவர்கள் கொண்ட லட்சியம் நித்திய வாழ்வு பெற்றுப் பூரணப் பொலிவுடன் பிரகாசிக்கிறது.

இத்தகைய லட்சியவாதிகளைச் சாதாரண மக்கள் அடிக்கடி நினைவு கொள்ள வேண்டுமென்ற நன்னைக் கத்துடன் தான், புராணங்கள், இதுகாசங்கள் முதலியன எழுந்தன. இவைகளை வேறுபல கோணங்களிலிருந்து பார்க்க நமக்குச் சம்மதமில்லாது போனாலும் இந்த ஒரு கோணத்திலிருந்து—லட்சிய வாழ்க்கை என்ற கோணத்திலிருந்து—பார்த்தாலே போதும், எத்தனையோ உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்; எத்தனையோ பெரியார்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

கடவுளைக் காண வேண்டுமென்ற ஒரே லட்சிய முடையவையிருந்தான் துருவன். எத்தனையோ அல்லல்களுக்குட்பட்டான். கடைசிபாக, தன் விருப்பத்திற்கேற்ற முறையில் கடவுளைக் கண்டே விட்டான். அங்கு இங்கு எதைப்படி எங்கும் பிரகாசமாயிருக்கிறார் கடவுள் என்ற ஒரே நம்பிக்கை கொண்டவன் பிரகலாதன். இந்த நம்பிக்கையை அசைத்துவிட எத்த

ணையோ இடர்கள் அவனைக் குறுக்கிட்டன. கடைசியில், தன் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்திக் காட்டினான், கடவுளைத் தன் தந்தைக்குக் காட்டி! பிரகலாதனுடைய வழித் தோன்றலாகிய மாவலிச் சக்கரவர்த்தி மூன்றடிமண் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு தன் ணையே ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டான் ஆண்டவனுக்கு. இல்லை யென்னாது கொடுப்பதையே லட்சியமாகக்கொண்ட கர்ணன், எத்தனை விதமான பழிச் சொற்களுக்கு ஆளானான்? ஆயினும் கொடையை நிறுத்தவே இல்லை. கொடுத்துக் கொடுத்துக் கடைசியில் அந்தக் கொடையிலேயே தன் உயிரையும் கொடுத்துவிட்டான். இப்படி எத்தனையோ லட்சிய வாதிகளை நமது புராண இதிகாசங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டலாம்.

இன்னும் சரித்திர காலத்தில், இத்தகைய மகான்கள் எத்தனையோ பேர் நமது நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் காட்சியளிக்கிறார்கள். ஷத்திரிய சிகாமணியாகிய மகாராணா பிரதாப சிம்மன், சுதந்திரத்தை லட்சியமாகக் கொண்டவன். இதற்காக, அக்பர் சக்ரவர்த்தியினுடைய மகத்தான ஆக்கிரமிப்புக்களை யெல்லாம் எதிர்த்து நின்றான்; தனது குடும்பத்துடன், காடு மேடுகளிலெல்லாம் அலைந்து திரிந்தான். கடைசி மூச்சு இருக்கிறவரை தனது சுதந்திர லட்சியத்தைக் கைவிடவேயில்லை. அக்பரின் ஆதிக்கத்திற்கு அப்புறத்தனாகவே இருந்து உயிர்துறந்தான்.

கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டில் இத்தலியில் செயிண்ட் பிரான்சிஸ் ஆப் அஸிஸி¹ என்ற ஒரு கிறிஸ்துவ முனிவன் இருந்தான். எல்லா ஜீவராசி

களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதே இவன் லட்சியமாக இருந்தது. தனது லட்சியத்தை நடைமுறையில் கொணரும் பொருட்டு, கந்தலுடுத்தி, பிச்சைக்காரனைப் போலவே வாழ்ந்தான். இவன், கடவுளை நோக்கிப் பின்வருமாறு பிரார்த்தனை செய்கிறான் :—

‘ ஆண்டவனே ! உனது திருவருளுக்குரியதொரு கருவியாக என்னை ஆக்கிவிடு. எங்கே பகைமை இருக்கிறதோ அங்கே நான் அன்பு விதையை விதைக்கட்டும். தீங்கிழைக்கப் பட்டால். மன்னிக்கட்டும். சந்தேகமுள்ள இடத்தில் நம்பிக்கையை ஊட்டட்டும். அப்படியே சோர்வுற்றபோது நம்பிக்கை அளிக்கட்டும். துக்கமுள்ள இடத்தில் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கட்டும். அண்டர் நாயக ! ஆறுதல் பெறுவதற்குப் பதில் ஆறுதல் அளிப்பேன். அறியப்படுவதற்குப் பதில் அறிந்துகொள்வேன். நேசிக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் நேசிப்பேன். எப்பொழுதுமே கொடுப்பதிலேதான் நாம் பெறுகிறோம். மன்னிப்பளிப்பதிலேதான் மன்னிப்புப் பெறுகிறோம். மாணத்திலேதான் நித்திய வாழ்வு பெறுகிறோம்.’

பிரான்சிஸ் முனிவனுடைய இந்தப் பிரார்த்தனைப் பாடல், லட்சியவாதிகள் எத்தகையர் என்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

ஏதோ ஒரு லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறவன், அன்றாட வாழ்க்கையில் என்னென்ன பரிசோதனைகளுக்கெல்லாம் உட்பட வேண்டியிருக்கிறது? எத்தனை தடுமாற்றங்கள் ! எத்தனை விபரீத சந்தேகங்கள் ! எது சரி, எது தவறு என்று தெளிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு சங்கட நிலைக்குப் பலதரம் ஆட்பட வேண்டியவனா

யிருக்கிறான். ஓரிரண்டு உதாரணங்களைச் சொன்னால் தான் இது தெளிவுபடும்.

உணவுப் பொருள் பங்கீடுமுறை (ரேஷன்) நமது நாட்டில் சிறிது காலம் நடைமுறையில் இருந்த தல்லவா? அப்பொழுது, நியாய அநியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களும் மனச் சாட்சி படைத்தவர்களு மான பலர் எவ்வளவு தர்ம சங்கடமான நிலைக்குட்பட வேண்டியிருந்தது தெரியுமா? உணவுப் பொருள்கள் அளந்தே கொடுக்கப்பட்டன. அவையும் பெரும் பாலும் சுத்தமாயிருக்கமாட்டா. சுத்தப்படுத்திப் பார்க்கிறபோது அளவில் குறைந்துபோகும். உரிய வர்களுக்கு அவை போதுமானவையா யிருக்கமாட்டா. இந்த நிலையில் எதிர்பாராதவிதமாக விருந்தினர் சிலர் வந்துவிடுவர். அவர்களைத் திருப்தி செய்து அனுப்ப வேண்டும். இதற்காக என்ன செய்வது? அதிகப்படி தேவைக்குக் கள்ளச் சந்தையில் பொருள் களை வாங்குவதா? பெயரே கள்ளச் சந்தை! களவு என்பது ஐம்பெரும் பாவங்களில் ஒன்றல்லவா? சரி; கள்ளச் சந்தைக்குச் செல்லாமல் உள்ளதை விருந்தினர்க்கு உபயோகப்படுத்திவிட்டு நாம் பட்டினி கிடக்கலாம். ஆனால் அப்படிப் பட்டினி கிடப்பது தற்கொலைக்குச் சமானம். நாமாவது ஒரு வேளை இரண்டு வேளைப் பட்டினி கிடந்து விடலாம். நம் முடைய குழந்தை குட்டிகளைப் பட்டினி போடலாமா? இதைக் காட்டிலும் வேறு பாவம் உண்டோ? இந்தச் சங்கடங்களெல்லாம் எதற்கு என்று கருதி, வந்த விருந்தினரைத் திருப்பி அனுப்பிவிடலாம். வீடேறி வந்தவர்களை வெறும் வயிற்றோடு அனுப்பிவிடுவதா? இந்தியாவிலே பிறந்த யாருக்கும் இப்படிச் செய்ய மனம் வராது. இந்த நிலையில், உண்மையைக் கடைப்

பிடிப்பதையே தனது வாழ்நாளின் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இல்லறத்தான் ஒருவன் என்ன செய்வான் ? என்ன செய்யலாம், எப்படி நடந்து கொண்டால், தனது குறிக்கோளுக்குப் பழுது ஏற்படாமலிருக்கும் என்றெல்லாம் சிந்திக்க அவனுக்கு அவகாசம் இருப்பதில்லை, அவகாசம் இருந்தாலும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் அவனுக்கு இருப்பதில்லை. ஆசையிருந்தாலும் ஆற்றல் இல்லை. அவன் பெற்றிருக்கும் கல்வி, அவனுக்கு அமைந்திருக்கிற சூழ்நிலை இவையெல்லாம் சேர்ந்து வாழ்க்கையை அதுபோகிற போக்கிலே விட்டுவிடும்படியான ஒரு மனப்பான்மையை அவனுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்து விட்டிருக்கிறது.

இன்னும் நம் நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் நம் மிடம் பரமரகசியமான செய்தியொன்றைச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவனைப் போலவே மற்றொரு நெருங்கிய நண்பன் வந்து 'அவன் என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனான்' என்று கேட்கிறான். அப்படிக்கேட்பது முறையன்று என்று அவனைத் தடுத்துச் சொல்ல நமக்குப் போதிய மனோதிடம் இருப்பதில்லை. சொன்னதைச் சொல்வது தவறு. ஒன்றும் சொல்லவில்லையென்று சொல்வது, பொய் சொன்ன குற்றமாகும். இந்த தர்ம சங்கடமான நிலையிலிருந்து விடுதலை பெற எதையோ ஒன்றைச் சொல்லிவைக்கிறோம். அப்படிச் சொல்வது உண்மைக்கு மாறுபட்டிருக்கிறதென்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளாமல்லை. ஆயினும் என்ன செய்வது ? காலக்கிரமத்தில் உண்மைக்கு மாறுபடப் பேசுவது நமது சுபாவத்தில் ஒன்றாகிவிடுகிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நமக்கென்று ஒரு லட்சியத்தை வகுத்துக் கொள்ளா

தது தான்; அப்படி லட்சியம் என்ற ஒன்று இருந்தாலும், அதற்காக வாழ்க்கையே தவிர, வாழ்க்கைக்காக லட்சியமில்லை என்ற திட சங்கற்பம் கொள்ளாதது தான்.

பார்க்கப் போனால், நவீன நாகரிக சாதனங்களெல்லாம் தோன்றாமலிருந்த காலத்தில், மக்களிற்பெரும்பாலோர், ஏதோ ஒரு வித லட்சியத்தை வகுத்துக்கொண்டு அதற்கிசைய தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வந்தனர். அன்றாட வாழ்க்கையில், அறமும் அன்பும் நிலவியிருந்தன. அகந்தை அகன்று நின்றது. எல்லாவற்றிலும் ஒரு நிதானமே காணப்பட்டது. இத்தகைய நல்லியல்புகள் வாய்ந்த பண்டைக் காலத்தவரை நாம் அடிக்கடி நினைவு கொள்வோமானால், நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கை எத்தனையோ வகைகளில் செம்மையுற அமையும்.

10. வாழ்க்கைப் போராட்டம்

வாழ்க்கை, ஒரு பெரிய போர்க்களம் ;

அதில் ஆண்டவனே ! எனக்கு ஒரு கௌரவமான
ஸ்தானம் கொடு.

அந்தப் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள

எல்லோரையும் போல் எனக்கும் ஒரு
சந்தர்ப்பம் கொடு.

முயற்சி செய்ய, துணிவாக நடக்க ஒரு தைரியத்தை
அளி.

நான் வெற்றி யுற்றால், அந்த வெற்றிக்
கட்டடத்தின் மீது

என் நம்பிக்கையும் ; நாணயமும் கொடுகளாகப்
பறக்கட்டும்
தோல்வி யுற்றேனாயின், வெற்றி காண்பவர்களுக்கு

வழி விலகி விட்டு, அவர்களுக்காகக் கைகொட்டிக்
களிக்கும்
மனப்பான்மையைக் கொடு.

11. நீ யார் ?

உலகினிலே இருவகை மாந்தருண்டு,
கூறுவையோ அவர்தாம் யாரென்று ?
பாவிகளும் ஞானிகளுமோ ? இல்லை.
செல்வரும் வறியருமோ ? இல்லை.
தலைதாழ்ந்தாரும் தூக்கினுருமோ ? இல்லை.
சுகப்பட்டவரோ ? துக்கித்தவரோ ? இல்லை.

உலகினிலே இருவகை மாந்தர் தானுண்டு.
அவரே பிறரைக் கைதூக்கி விடுவார் ;
பிறரால் தூக்கப் படுவார்.
எங்குச் சென்றாலும் சீர்தூக்கிப்பார்.
இந்த இருவகைப் பிரிவினையே காண்பாய்.
ஒருவர் தூக்குவார் ; இருபதின்மர் தூக்கப்படுவார்

நீ எந்த வகுப்பில் சேர்ந்து சிறப்புறுகியாய் ?
தூக்குவோர் சுமையைக் குறைக்கிறாயா ?
தூக்கப் படுவோருடன் சேர்ந்து துன்புறுகிறாயா ?

12. வாழ்ந்து வீழ்ந்தவர்

நல்ல உன்னத ஸ்திதியில் நீ இருந்தாய். செல்வ மிழந்து பதவியும் போனபிறகு, இப்பொழுது, உன்பழைய நிலைமையை நினைவு படுத்திக்கொள்கிறாய். புழுப்போல் துடிக்கிறாய். வீழ்ச்சி, உனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சி; விதியின் கொடுமையான சதி; மீள முடியாத ஒரு துன்ப நிலை.

அதோ எதிரே சற்று தூரத்தில், உன் சத்துருக்களில் ஒருவன், உன் நிலையைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரிக்கிறான். மற்றவர்களின் புறக் கணிப்பிலே, உன்னுடைய சிறுமை நன்கு வெளியாகிறது. நீ அளித்த பல விருந்துகளை நன்றாகச் சாப்பிட்ட உன் நண்பர்கள், இவ்வளவு தட்புடல் விருந்துகள் வைத்திருக்க வேண்டாமென்று இப்பொழுது சொல்கிறார்கள். உன் குற்றங்கள் இப்பொழுது மற்றவர்களுக்குப் புலனாகின்றன. இனி உன்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக்கூடியதொன்றுமில்லையாதலினால், நன்றி கொன்ற தன்மை, இப்பொழுது பகிரங்கமாக உனக்கெதிரே தலைதூக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. உனக்கு இந்த நிலைமை ஏற்படுமென்று ஒவ்வொரு முட்டாளும் இப்பொழுது சொல்ல ஆரம்பிக்கிறான். உன்னுடைய தேவைகளைக் கவனிக்க ஒரு வேலைக்காரன் கூடத் தேவையில்லை பென்று இப்பொழுது உனக்குத் தோன்றுகிறது. உன் தோட்டத்தில் உண்டான பழவகைகளை முந்தி உன் நண்பர்களுக்குக் கூடை கூடையாகக் கொடுத்தனுப்பி வந்தாய். அவைகளையெல்லாம் விற்று முதலாக்கியிருக்கலாமே என்று இப்பொழுது

உனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த நிலையில் பிச்சைக் காரர்களுக்குப் பிச்சை போடுவதா? நீயே பரம ஏழையாயிற்றே?

இந்தத் துரதிருஷ்டமான நிலைமைக்குத்தான் 'வீழ்ந்த வாழ்வு' என்று பெயர். ஒவ்வொரு நாளும் இறந்து, பிழைக்கிற நிலை இது. வாட்டர்லூ¹ யுத்த களத்தில் நெப்போலியன்² நின்ற மிடுக்கென்ன? பின்னர் செயிண்ட் ஹெலீனா³ தீவில் அவன் தலை குனிந்து உலவிக் கொண்டிருந்ததென்ன? யோசித்துப்பார்.

1 Battle of Waterloo : 18—6—1815.

2 Napolcon : 1769—1821.

3 St. Helena ; அத்தலாந்திக் மகா சமுத்திரத்தில் தென்னுப்பிரிக்காவுக்கு மேற்கேயுள்ளது.

13. வீழ்ந்தும் வாழ்ந்தவர்

உலகத்தில் மனிதர்களை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். விலைக்கு என்றால் அவர்கள் உடலையா? ஆம். அது மட்டுமில்லை; அவர்களுடைய மனச் சாட்சியைக்கூட. ஆனால் மனச் சாட்சியைப் பணத்திற்கு விற்கிறவர்கள் மனிதர்களா என்பதுதான் கேள்வி.

மனிதனுக்குத் தரித்திரம் நாலாபக்கங்களிலும் பிடுங்கித் தின்னலாம். யமன், அவன் வீட்டு வாயிலில் இருந்துகொண்டு உள்ளே எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். நோய், பல உருவங்களெடுத்து அவனைச் சித்திர வதை செய்யலாம். உலகமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு, ஒரு குரலில் அவனைப் பரிகரிக்கலாம். அரசாங்கத்தின் அதிருப்திக்கு அவன் இரையாகலாம். அவன் தேகத்தை இரும்புச் சங்கிலிகள் பல வருஷங்களாகப் பிடித்து இறுக்கிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவனுடைய மனச் சாட்சியை மட்டும் யாரும் விலை கொடுத்து வாங்கி விடமுடியாது. அப்படிப்பட்டவன்தான் மனிதன். ஆண்டவன் படைப்பில் அவனுக்கு முதல் ஸ்தானம் உண்டு.

சாக்கடையிலே அவன் வாழ்வு; ஆனால் அவனுடைய ஆத்மா நிர்மலமான ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் உடலெல்லாம் ஒரே அழுக்கு; ஆனால் அவன் உள்ளம் பனிக்கட்டிபோல் சுத்தமாயிருக்கிறது. அவன்தான் மனிதன்.

இத்தகைய மனிதர் பலர் அவ்வப்பொழுது உலக சரித்திர ஏடுகளின்மூலம் நமக்கு அறிமுகமாகியிருக்

கிறார்கள். அவர்கள், வறுமைப் பேயைக்கண்டு அஞ்சி ஓடவில்லை; அதனை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். அவர்கள் செல்வத்தைக் கண்டு மயங்கவில்லை; காலால் உதறித் தள்ளக்கூடிய புழுதி மண்ணாக அதனைக் கருதினார்கள். அவர்கள், அதிகார சக்தியைக் கண்டு மருள வில்லை; அதற்கு அடிபணிய வில்லை; அதனை அலட்சியமே செய்து விட்டார்கள். இவை மட்டுமல்ல; தங்களுடைய வறிய நிலையில்கூட, மற்றவர்களுடைய உதவிக்குச் சென்றார்கள்.

ஸாமியல் ஜான்ஸன்¹ என்ற ஆங்கிலப் புலவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா? இவன் பரம ஏழை. வயிற்றுச் சோற்றுக்கு எத்தனையோ முறை அலைந்து திரிந்திருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலையிலுங்கூட, தன்னை அண்டியவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதில் சிறிதும் பின்வாங்க மாட்டான். கிழிந்த சட்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பான்; குளிரோ றடுக்கும். தன் சட்டைப் பையில் ஏதேனும் காசுகள் இருந்தால் அவற்றை மற்றவர்களுக்குத் தாராளமாக வழங்கி விடுவான். இவன் ஒரு பொழுதும் பணத்துக்கு அடிமைப் பட்டது கிடையாது.

ஒரு சமயம் இவன் நோயினால் மிகவும் அவதிப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். கையில் ஒரு காசுகூட இல்லை. அப்பொழுது இவனுடைய புலமையில் மதிப்பு வைத்திருந்த ஒருவன், ஒரு சிறு தொகையை ஓர் ஆள் மூலம் அனுப்பி வைத்தான். ஆனால் ஜான்ஸன் இதை மறுத்து விட்டான், மறுத்து விட்ட

தோடு மட்டுமல்ல; பணத்தைக் கொண்டுவந்த ஆளிடம் “ நான் ஒரு குறுகிய சந்தில் வசிக்கிறேனென்பதற்காக இந்தப் பணத்தை அனுப்பி வைத்தான் போலும்; அவனுடைய ஆத்மாதான் குறுகிய சந்திலே வசிக்கிறதென்று போய்ச் சொல் ” என்று மிடுக்காகச் சொல்லியும் அனுப்பிவிட்டான்.

ஜான்ஸனின் சம காலத்தவனான ஆலிவர் கோல்ட்ஸ்மித்¹ என்ற பெரும் புலவனும் வறுமையின் ஆழத்திலே உழன்று கொண்டிருந்தான். இந்த கோல்ட்ஸ்மித் வெறும் புலவன் மட்டுமல்ல; பெரிய கவிஞன். புல்லாங்குழல் வாசித்துக்கொண்டே ஐரோப்பா முழுவதும் நடந்துசென்று தன் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தான். வெளிச்சமற்ற குடிசையிலும் திறந்த மைதானத்திலும் இவன் இராப் பொழுதைக் கழித்த சமயங்கள் பல. பட்டினி கிடப்பதென்பது இவனுக்குச் சர்வ சாதாரணம். கடைசியில் புத்தகம் எழுதிக் கொடுத்து, பிழைப்புக்கு வழி தேடிக்கொள்ள முனைந்தான். இதில் இவனுக்கு நல்ல பேரும் புகழும் கிடைத்தன. ஆனால் வறுமை இவனை விடவேயில்லை.

ஒரு சமயம், கோல்ட்ஸ்மித்திடமிருந்து ஜான்ஸனுக்கு ஒரு சீட்டு வந்தது. “ நான் நிரம்பக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். உடனே எனக்கு உதவி தேவை ” என்று அதில் காணப்பட்டிருந்தது. உடனே ஜான்ஸன் கோல்ட்ஸ்மித்திடம் சென்றான். சென்று அவனை எங்கே கண்டான்? சிறையில்! ஏன்? வீட்டு வாடகை பாக்கி! அதற்காகச் சிறைவாசம்!

1 Oliver Goldsmith : 1728—1774.

அப்பொழுது கோல்ட்ஸ்மித் கையில் ஒன்று மில்லை; அவன் எழுதி வைத்திருந்த ஒரு நூலின் கையெழுத்துப் பிரதி மட்டும் இருந்தது. அதை ஜான்ஸன் புரட்டிப் பார்த்தான். நல்ல முறையில் எழுதப்பட்ட நூல் என்று தெரிந்தது. உடனே ஒரு பிரசுரகர்த்தனிடம் அதனை எடுத்துச்சென்று கொடுத்தான். அறுபது பவுன் கிடைத்தது. அதை வாங்கி வீட்டுக்காரனிடம் கொடுத்துவிட்டு கோல்ட்ஸ்மித்தை விடுதலை செய்வித்தான். ஆனாலும் அவனுக்கு — கோல்ட்ஸ்மித்துக்கு — கடன் வாங்க வேண்டிய அவசியம் எப்பொழுதுமே இருந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கடனாளியாகவேதான் அவன் இறந்தான்.

இங்ஙனம் வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமையிலே உழன்று கொண்டிருந்த போதிலும் கோல்ட்ஸ்மித்தைப் பணம் மயக்கிவிடவில்லை. அரசியல் வாதிகள் சிலர், தங்கள் கட்சிப் பிரசாரத்திற்காக இவனை உபயோகித்துக்கொள்ள முயன்றார்கள். ஆனால் இவன் இணங்கவில்லை. பணத்தையோ புகழையோ இவன் பெரிதாகக் கருதவில்லை; மனிதத் தன்மையையே பெரிதாகக் கருதினான். இவனைப் போல் எத்தனையோ பேர் உலகத்தில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

14. எது நாகரிகம் ?

சாதாரணமாக நாம், ஒருவன் உடுத்திக்கொண்டிருக்கிற உடை, சாப்பிடுகிற மாதிரி, வசிக்கிற இடம், பேசுகிற தோரணை, தற்கால விஞ்ஞான சாஸ்திர அபிவிருத்தியின் விளைவாகவுள்ள நவீன சாதனங்களை அவன் எந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான் அல்லது எந்த அளவுக்கு அனுபவிக்கிறான் என்ற விவரம் ஆகியவைகளைக் கொண்டு அவனுடைய நாகரிகத் தன்மையைக் கணித்துப் பார்க்கிறோம். 'இதுவரையில் நான் ஒரு சினிமாகூட பார்த்ததில்லை' யென்று ஒருவன் இந்தக் காலத்தில் நம்மிடம் வந்து சொல்வானாகில், 'இப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் இருக்க முடியுமா!' என்று நாம் ஆச்சரியப்படுகிறோம். 'நான் இன்னும் ஒரு தடவைகூட ஆகாய விமானத்தில் ஏறிப் பார்க்கவில்லை' யென்று ஒருவன் சொன்னால், அவனை ஒரு பட்டிக்காட்டானாகக் கருதிப் பரிசாசம் செய்கிறோம். இவர்களெல்லாரும் நாகரிகம் தெரியாதவர்களென்பது நமது எண்ணம். ஆனால், பட்டாடை உடுப்பதும் ஆகாய விமானத்தில் வேகமாகப் பறந்து செல்வதும் மட்டுமே நாகரிகமாகுமா? மேஜை மீது தட்டுகள் வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடுவதும், வேளை சமயம் இல்லாமல் ரேடியோவை முடுக்கிவிடுவதும் மட்டும் நாகரிகமாகுமா? ராமபிரான், கங்கையை ஓடத்தினால் கடந்து சென்றான். நாம் இப்போது அதே கங்கையை நீராணிப் படகினால் கடந்து செல்கிறோம். இதனால் ராமபிரானைக் காட்டிலும் நாம் நாகரிகமடைந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியுமா? இவையெல்லாம்

புற வளர்ச்சியைக் காட்டுவனவே யன்றி, அக்மலர்ச்சியைக் காட்டுவனவாகா.

நாகரிக மென்பது, உள்ளத்தின் விரிவில்தான் இருக்கிறதேபொழிய, புறத் தோற்றத்திலோ புற நடவடிக்கைகளிலோ இல்லை. நாகரிகமென்பது முக்கிய மர்கப் பிறர்க்குப் பயன்படும் தன்மையது. காலத்தினாலும் இடத்தினாலும் வேறுபாடடையாதது ; எல்லையற்றது ; பூரணத்துவமுடையது ; என்றும் ஒரே படித்தாயிருப்பது. இப்படித்தான் நாகரிகமென்பதற்கு வியாக்கியானம் சொல்ல வேண்டும். அதாவது சத்தியம், ஞானம், தருமம் முதலியவைகளை எந்தஸ்தானத்திலே வைத்துப் பார்க்கிறோமோ அதேஸ்தானத்திலேயே இந்த நாகரிகமென்பதையும் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும்.

ஒரு மரம் ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கிறது ; இலைகளில் பசுமை நிறைந்திருக்கிறது ; நிழலும் கொடுக்கிறது. இருந்தும் அந்த மரத்தைச் செழுமையுள்ள மரம் என்றோ, பயன் தரும் மரமென்றோ சொல்கிறோமா ? இல்லை. பூவும், பிஞ்சும், கனியும் அது கொடாதவரை, அதனை நாம் லேசாகவே மதிக்கிறோம். அதனை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றிவர வேண்டுமென்ற எண்ணம் நமக்கு உண்டாவதில்லை. அதுபோல், தீய தன்மைகள் எதுவும் வந்து கலந்து விடாதபடி எந்த உயர் குணத்தை நாம் காப்பாற்றிவர வேண்டுமோ, எதனைக் காப்பாற்றுவதன் பயனாக அது பிறர்க்குப் பயன்படுவதாயிருக்குமோ, அதற்குத்தான்—அந்தச் சிறந்த இயல்புக்குத்தான்—நாகரிகமென்று பெயர். அந்த இயல்பு செழுமை யுற்றிருப்பதற்குச் சாதகமாகவே, புற சாதனங்களை நாம் உபயோகித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கில்லாமல், புற சாதனங்களையே நாகரிகமென்று கருதினிட்டோமானால், மேற்சொன்ன சிறந்த இயல்பையே நாம் இழந்துவிட்டவர்களாகி விடுவோம்.

உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜாதியாருடைய பழக்க வழக்கங்களும் ஒரேமாதிரியா யிருப்பதில்லை. அவரவர்கள் வசிக்கிற பிரதேசத்தின் சீதோஷண நிலைமை, பொருளாதார வசதிகள், ஆட்சி முறை, மற்ற அயல் நாட்டாருடன் அல்வப்போது ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிற தொடர்பு முதலியவைகளை ஒட்டியும், விஞ்ஞான சாஸ்திர அபிவிருத்தியை எந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்களோ அந்த அளவைப் பொறுத்தும், அவரவர்களுடைய மத நம்பிக்கை, பரம்பரை ஆகியவை காரணமாகவும், இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பழக்க வழக்கங்களையே அளவு கோலாக வைத்துக்கொண்டு, ஒருவரை நாகரிக மடைந்தவரென்றும் மற்றொருவரை நாகரிக மற்றவரென்றும் சொல்லிவிட முடியுமா ?

உதாரணமாக, ஒரு ஜாதியார், ஒருவரையொருவர் சந்திக்கிறபோது கைகுலுக்கிக் கொள்கிறார்கள் ; இன்னொரு ஜாதியார் சலாம் செய்கிறார்கள் ; பிறிதொரு ஜாதியார் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்கள், இவர்களில் யார் நாகரிகமுடையவரென்றும் யார் அநாகரிக முடையவரென்றும் சொல்ல முடியுமா ? இவ்விதமே சிலர் கீழே அமர்ந்து கையினால் பிசைந்து சாப்பிடுகிறார்கள் ; இன்னுஞ் சிலர், தங்களுக்கு முன்னே தாழ்வான ஒரு முக்காலியைப் போட்டுக் கொண்டு, அதில் பீங்கான் தட்டுகளை வைத்து, மூங்கில் குச்சியினால் எடுத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள் ; மற்றும் சிலர், நாற்காலிகளில் அமர்ந்து கொண்டும், மேஜைகளின் மீது 'பிளேட்டு'களை வைத்துக்கொண்டும்,

'ஸ்பூன்' கத்தி முதலிய ஆயுதங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவரை நாகரிகத்தில் உயர்ந்தவர் என்றும் மற்றொருவரைத் தாழ்ந்தவர் என்றும் சொல்லலாமா? சொல்லக்கூடாது.

இப்படிச் சொல்லக்கூடாதென்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும், நாம் இப்படித்தான் சொல்கிறோம். நம்மிலேயே சிலர்—அதாவது இந்திய பரம்பரையிலேயே வளர்ந்த சிலர்—கையினால் சாப்பிடுவது அநாகரிகமென்றும், 'ஸ்பூனை' உபயோகித்துச் சாப்பிடுவதுதான் நாகரிகமென்றும் சொல்லக்கேட்கிறோமில்லையா? இப்படியே உடை, பேச்சு முதலியவை விஷயத்திலும், இதற்குக் காரணமென்ன? ஆட்சிமுறைதான்.

எந்த ஒரு கூட்டத்தார் அல்லது எந்த ஒரு ஜாதியார் ஆட்சிசெய்கிறார்களோ அந்தக் கூட்டத்தாருடைய அல்லது அந்த ஜாதியாருடைய பழக்க வழக்கங்களை அவர்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் கூட்டத்தார் அல்லது ஜாதியார் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இதை உலக சரித்திரத்தின் பல கட்டங்களிலும் நாம் நன்றாகக் காண்கிறோம். ஆள்வோர், தங்களுடன் ஜனங்கள் ஐக்கியப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், தங்களுடைய ஆட்சியில் அவர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், தங்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை நயமாகவோ, பயங்காட்டியோ, அந்த ஜனங்களிடத்தில் புகுத்துகிறார்கள். ஆட்பட்டிருக்கச் சம்மதங்காட்டும் அந்த ஜனங்களும், ஆள்வோரிடத்திலே கொண்ட ஒரு பிரமையினாலும் பயத்தினாலும், அந்த ஆள்வோருடைய தயவைப் பெறவேண்டுமென்பதற்காகவும், அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை அப்படியே மேற்கொள்கிறார்கள்; அதிலே ஒரு பெருமையும் அடைகிறார்கள். ஆள்வோர் மாறினால்

ஆட்படுவோருடைய பழக்க வழக்கங்களும் மாறுகின்றன. பழைய ஆட்சி, சரித்திரக் 'காட்சியாகப் போய்விடுகிறது; அந்த ஆட்சியின் கீழ் நடைபெற்று வந்த அனுஷ்டானங்கள் அலட்சியப்படுத்தப் படுகின்றன; பரிகசிக்கப் படுகின்றன. இவைகளுக்கும் எதிரிடையாகப் புதிய ஆட்சியில் மோகம் உண்டாகிறது; இதன் ஆதரவில் புகுத்தப்படும் ஆசார விவகாரங்கள் யாவும் அப்படியே பின்பற்றப்படுகின்றன. பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கிற, அசைக்க முடியாதது என்று கருதப் படுகிற கடவுள் நம்பிக்கைகூட, ஆட்சிமுறை மாறுவதன் காரணமாக ஆட்டங்கொடுத்து விடுகிறது. பேச்சு வார்த்தைகளுக்கும், நடை உடைகளுக்கும் கேட்பானேன் ?

உதாரணமாக, இந்தியாவில் ஹிந்துக்கள் ஆண்டு வந்தபோது, உடம்பை அதிகமாக மூடாத உடை தரிப்பதும், சம்ஸ்கிருதம் பேசுவதும் பழக்கமாயிருந்தது; அதுவே நாகரிகமாகவும் கருதப்பட்டது, பின்பு, முஸ்லிம்களின் ஆட்சி ஏற்பட்டபோது, நீண்ட ஆங்கி தரிப்பதும், தலையிலே தலைப்பாகை வைத்துக் கொள்வதும் உடை விஷயத்தில் நாகரிகமான தென்றும், அரபி, பாரசீக மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பது கல்வி விஷயத்தில் நாகரிகமான தென்றும் கருதப்பட்டன. பின்னர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி தோன்றிய பிறகு, கால் குழாயும், சுருங்கிய அங்கியும், தலையிலே 'ஹாட்' டும் தரித்துக்கொண்டு ஆங்கில மொழியில் பேசினால் அதுவே நாகரிகமாகக் கருதப்பட்டது. இதனால் ஆட்சிமுறை மாற்றத்துக் கேற்ப, நாகரிக மென்பதன் அடையாளங்களும் மாறுபாடடைகின்றன என்பது பெறப்படுகிறது.

மற்றும், ஒர் ஆட்சியினர், தங்களுடைய ஆட்சியை மேன்மைப் படுத்திக் கட்டுவதற்காக, தங்களுக்கு

முந்தி யிருந்த ஆட்சியினரின் நடைமுறைகளை இழிவு படுத்திக் காட்டுகிறார்கள் ; தங்களுடைய ஆசார அனுஷ்டானங்களில் ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக வேண்டுமென்பதற்காக, தங்களுக்கு முந்தி யிருந்தவருடைய ஆசார அனுஷ்டானங்களில் அவ நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்கிறார்கள். இதற்கேற்ற றற் போலவே நூல்கள் வெளியாகின்றன. இப்படிப் பட்ட நூல்களே பள்ளிக்கூடங்களில் பாட புத்தகங்களாகத் திணிக்கப் படுகின்றன. இதனால், நிகழ் காலத்தவருக்கு, சென்ற காலத்தவரைப்பற்றி ஒருவித அவமதிப்பு ஏற்படுகிறது. தங்களுடைய வருங் காலத்தை ஆள்வோரிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்து விடுகிறார்கள்.

இன்னும், ஒரு ஜாதியார் மற்றொரு ஜாதியாரை அடக்கியாள வேண்டுமென்று தீர்மானித்து விட்டா ரானால், அதற்கு முதற்படியாக அடக்கியாளப்பட வேண்டிய ஜாதியாருடைய பழக்க வழக்கங்களையும், ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் இழிவு படுத்திப் பேச வேண்டியது அவசியமாகிறது. அப்படி இழிவு படுத்திப் பேசினால்தான், ஆளப்பட வேண்டியவர், தங்களுடைய பலவீனத்தை உணர்ந்து, ஆள்வோருக்கு எளிதாக அடங்குகிறார்கள். ஆள்வோருக்கு அடக்கு வது சுலபமாகிறது. ஆட்படுவோருடைய பலவீனமே ஆள்வோருடைய பலமாகி விடுகிறது.

இவ்வாறு ஆரம்பத்தில் இந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்வது ஒருபுறமிருக்க, ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட பிறகும், தாங்கள் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டது நியாயமென்று மெய்ப்படுத்திக் காட்டுவதற்காக, ஆட்பட்டிருப்போரை அநாகரிகர்களென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய பூர்விகத்தை ஏளனஞ் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டி

யிருக்கிறது. கி. பி. பதினாறுவது நூற்றாண்டில் ஸ்பானிஷ்காரர்கள், மண்ணுசையும் பொன்னுசையும் பிடித்தவர்களாய், அமெரிக்காவிலுள்ள, மெக்ஸிகோ, பெரு முதலிய பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டார்கள்; லட்ச கணக்கான மக்களைக் கொலை செய்தார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் அவர்கள் என்ன சமாதானம் சொன்னார்கள் தெரியுமா? மேற்படி மெக்ஸிகோவிலும் பெருவிலும் வசிக்கிற ஜனங்கள் அநாகரிகர்களா யிருக்கிறார்களென்றும், அவர்களை நாகரிகப்படுத்தவே அவர்களைத் தங்களுக்கு ஆட்படச் செய்யவேண்டியது அவசியமா யிருக்கிற தென்றும் கூறினார்கள்! ஆனால், உண்மையில் மெக்ஸிகோவிலும் பெருவிலும் வசித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், ஸ்பானிஷ்காரர்களைவிட எந்த விதத்திலும் அநாகரிகர்களாக இல்லை. தேச பலத்திலாகட்டும், மனத் தூய்மையிலாகட்டும், பொருள் பெருக்கத்திலாகட்டும், மற்ற எல்லா வகையிலும் மெக்ஸிகர்களும் பெருவியர்களும் மேம்பட்டவர்களாகவே இருந்தார்கள். ஸ்பானிஷ்காரர்கள், கபட நாடகம் நடத்தே அவர்களை அழித்தார்கள். இருந்தாலும், ஸ்பானிஷ் சரித்திராசிரியர்கள், மெக்ஸிகர்களையும் பெருவியர்களையும் இழிவுபடுத்தியே எழுதி வைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். வாசகர்களுடைய விளக்கத்துக்காக ஓர் உதாரணத்தை இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

பெரு தேசத்தை ஸ்பானிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சேர்த்துக் கொடுத்தவன் பிஸ்ஸாரோ¹ என்பவன். இவன் பெரு தேசத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது (1530—1532), அங்கே அத்தவுல்பா²

¹ Pizarro : 1470—1541.

² Atahualpa.

என்ற ஒரு மன்னன் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அவனை நயவஞ்சகமாய்ப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி விட்டான் பிஸ்ஸாரோ. இதற்காக மனம் வருந்திக் கொண்டிருந்த அத்தவுல்பா மன்னன், தன்னை விடுதலை செய்வித்தால் இருபது அடி நீளமும் பதினேழு அடி அகலமும் ஒன்பது அடி உயரமும் உள்ள ஓர் அறையைப் பொன்னால் நிரப்பி விடுவதாகக் கூறினான். பிஸ்ஸாரோ இதற்குச் சம்மதித்து, அப்படியே மேற்படி அறையை அழகிய வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த பல பொன்னாபரணங்களினால் நிரப்பிக்கொண்டான். கடைசியில் என்னசெய்தான்? அத்தவுல்பா மன்னனை விடுதலை செய்யவில்லை; ஏதோ குற்றஞ்சாட்டி உயிரோடு கொளுத்திவிட்டான்! இதில் யார் நாகரிகமுடையவர் என்று வாசகர்களே தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆயினும், ஸ்பானிஷ்காரர்கள் நாகரிகமுடையவர்களென்றும், மெக்ஸிகோவிலும் பெருவிலும் வசித்து வந்த சிவப்பு இந்தியர்கள் அநாகரிகர்களென்றும் மேலைநாட்டார் எழுதிவைத்துப் போன சரித்திரங்கள் கூசாமல் கூறுகின்றன.

எதற்காக இந்த உதாரணங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொல்கிறோ மென்றால், ஆள்வோர் யாரோ அவர்களுடைய விருப்பங்களெல்லாம், அவர்களுடைய அரசியல் சம்பிரதாயங்களெல்லாம், அன்றாடப் பழக்க வழக்கங்களெல்லாம் நாகரிகமாகா என்பதை வலியுறுத்திக்காட்டு வதற்குத்தான்.

நாகரிகமென்பது எல்லா ஜாதியினருக்கும் எக்காலத்துக்கும் பொதுவானது; மேலே சொன்னபடி, மனிதனுடைய மனமலர்ச்சிக்குத் தான் நாகரிகமென்று பெயர். இந்த நாகரிகமென்பதை, கல்வியினாலோ,

செல்வத்தினாலோ அளந்து காட்ட முடியாது; சாதாரணமாக நாம் எதை அழகு என்று சொல்கிறோமோ அந்த அழகிலே இதைக் காணமுடியாது. இந்த நாகரிகம், மற்றவர்களுடைய முக ஸ்துதிக்கு வசப்படாதது; ஏழை எளியவர்களுக்கு இரங்குவது; அதிகார சக்திக்குத் தலை வணங்காதது. ஆனால் அடக்கமே இதன் உயிர்; உலகனைத்தும் இதற்குச் சொந்தம்.

நகரத்திலிருந்து பிறந்தது நாகரிகமென்று சொல்கிறார்கள். நகரம் என்றால் பலர் சேர்ந்து வாழ்கிற இடம் என்று அர்த்தம். இப்படிப் பலர் சேர்ந்து வாழ்கிற நிலைமை ஏற்படுகிறபோது, ஒருவருடைய தேவையை மற்றொருவர் பூர்த்தி செய்கிறார். ஒருவருடைய உதவி மற்றொருவருக்குத் தேவையாயிருக்கிறது. இதனால் பரஸ்பர மன ஒற்றுமை ஏற்படுகிறது; அன்பு உண்டாகிறது. சக துக்கங்களில் பரஸ்பரம் எல்லோரும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இதனால் நகரத்திலே வசிக்கிற மனிதன், சுயநல புருஷனாயிராமல், பரநலத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கிறான். அப்படிக்கலந்துகொள்ள வேண்டியது அவனுக்கு அவசியமாகிறது, தன்னைச் சுற்றி யிருக்கப்பட்டவர்களுடைய க்ஷேமத்தை இவன் கோரினால்தான் இவனுடைய க்ஷேமத்தை மற்றவர்கள் கோருவார்கள். இந்த அடிப்படையான காரணத்தினால் இவன் மனம் விரிவடைகிறது. உலகத்திலுள்ள சர்வ ஜீவராசிகளும் தன்னைப் போன்றவைகளே என்ற எண்ணம் இவனுக்கு உண்டாகிறது. தன்னை மற்றவர்கள் எப்படி நடத்தவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறானோ அப்படியே இவன் மற்றவர்களை நடத்தத் தொடங்குகிறான்; தன்னைப் போல் மற்றவர்களைப் பார்க்கிறான். கடைசியில், தான் வேறு,

உலகம் வேறு என்ற எண்ணம் இவனுக்கு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. தனக்காக இவன் வாழாமல், உலகத்திலே உலகத்துக்காக வாழ்கிறான். இந்த உயர்ந்த நிலையைத்தான் நாகரிகம் என்று சொல்லவேண்டும்.

'பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்' என்பது குறள். தன்னை நஞ்சிட வந்தவர்களிடத்தும் நயமாக நடந்து கொள்ளாதலே நாகரிகமென்பது இதன் கருத்து. இப்படி நடந்துகொள்வதற்கு மனம் எவ்வளவு பண்பட்டிருக்க வேண்டும்? இந்த மனப் பண்பாடுதான் நாகரிகம் இந்தக் குறளுக்கு இலக்கியமாயிருந்தவன், கிரேக்க ஞானியாகிய ஸாக்ரட்டீஸ்.¹ இவன், இரண்டாயிரத்தைநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே வாழ்ந்தவனாயிருந்தாலும், நாகரிகத்தில் நமக்கு வழி காட்டியாகவும், நம் மோடு நெருங்கியவனாகவும் இன்றளவும் இருக்கிறான். இவனைப் போல் உலகத்தின் பல பாகங்களில் பல காலங்களில் பல நாகரிக புருஷர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்; இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள்.

¹1 Socrates : கி. மு. 470—399.

15. நாகரிகமும் பண்பாடும்

எனக்கு ஒரு நண்பர்; பெரிய மனிதர். அவர் வசிக்கும் வீடு, உடுக்கும் உடை, ஏறும் மோட்டார் எல்லாம் புது மோஸ்தர்; அவர் பெரிய மனிதர் என்று கட்டியங் கூறிக்கொண்டு நின்றன. இவற்றைக் கொண்டுதானே ஒருவனைப் பெரிய மனிதனென்று எடை போட்டுப் பார்க்கிறார்கள் இந்தக் காலத்தில்? அவரிடம் பணத்திற்கும் குறைவில்லை; சில லகாரங்களில் சொல்ல வேண்டும். அவருக்குப் பிதிரார்ஜிதமாகக் கிடைத்தது கொஞ்சமாயினும் சுயமாகச் சம்பாதித்ததுதான் அதிகம். எப்படிச் சம்பாதித்தார் என்று மட்டும் கேட்டு விடாதீர்கள்: அது வேறு விஷயம். பணத்தோடு படிப்பும் உண்டு. அவர் பி. ஏ. பட்டதாரி. பொழுது போக்குக்கான நூல்களைப் படிப்பதைக் காட்டிலும், நல்ல நூல்களை, உயர்ந்த சுக நூல்களைப் படிப்பதிலே தமக்கு அலாதியான ருசி என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். வள்ளுவன், கம்பன், பாரதி போன்ற நம் நாட்டுப் புலவர்களைக் காட்டிலும் எமர்ஸன், பேக்கன், மாத்யூ ஆர்னால்ட் போன்ற மேனாட்டுப் புலவர்கள்தான் அவர் பேச்சிலே அடிக்கடி புரண்டெழுந்திருப்பார்கள். நாகரிகம், பண்பாடு இவைகளைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாரானால் காலம் போனதே தெரியாது. அவ்வளவு உற்சாகம் அந்த இரண்டிலும் அவருக்கு. அந்த இரண்டுக்கும், மேனாட்டுப் புலவர்கள் என்னென்ன விதமான வியாக்யானங்கள் செய்திருக்கிறார்களோ அத்தனையும் அவர் படித்து ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேசுவார். அவ்வளவுவென்ன? நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும்

கரைத்துக் குடித்து விட்டிருக்கிறார் என்று கூடச் சொல்லலாம். அவர் பேசுகிறமாதிரியைப் பார்த்தால்.

எனக்கும் கொஞ்சம் புஸ்தகப் பைத்தியம் உண்டு என்பது அவருக்குத் தெரியும். இதனால் பொழுது போக்க, ஆம், நல்ல பொழுதாகப் போக்க அவர் அடிக்கடி, அநேகமாகக் காலை நேரங்களில் என் வீட்டுக்கு வருவார். இரண்டு பேரும் நாகரிகத்தைப் பற்றியும் பண்பாட்டைப் பற்றியும்தான் அதிகமாகப் பேசுவோம். அவர் வரும்போதெல்லாம் அவருக்குக் காப்பி கொடுக்கச் செய்வேன்; வெறுங் காப்பி மட்டுமல்ல; குறைந்த பட்சம் இரண்டு வாழைப் பழத்துடன். இரண்டு பழமானாலும் அவற்றை ஒரு சிறிய தட்டிலே வைத்துக் கொடுக்கச் செய்வேன். ஆனால் அது வெள்ளித் தட்டல்ல; சாதாரண பித்தளைத் தட்டுதான். வெள்ளித் தட்டுக்கு நான் எங்கே போக?

ஒரு நாள் அவர் என் வீட்டுக்கு வந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில், நான் வெகு காலமாகப் பத்திரப் படுத்தி வைத்திருந்த ஒரு புஸ்தகம் அவர் கண்ணுக்குத் தென்பட்டுவிட்டது. அதுவும் என்ன மாதிரி புஸ்தகம்? நாகரிகம், பண்பாடு இவைகளைப் பற்றி விரிவாகக் கூறும் புஸ்தகம். விடுவாரா அதனை நண்பர்? அந்தப் புஸ்தகத்தைப் படித்துவிட்டுத் திருப்பிவிடுவதாகவும், மூன்று நாளைக்கு மட்டும் இரவல் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டார்; கெஞ்சினாற் போலவும் கேட்டார். நான் எப்படி மறுக்க முடியும்? கொடுத்தேன்; ஆனால் தயக்கத் தோடுதான் கொடுத்தேன்.

மூன்று நாளாயிற்று; முப்பது நாளாயிற்று; மூன்று மாதமாயிற்று. புஸ்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு

போனபிற்கு நண்பர் என் வீட்டுப்பக்கம் திரும்பவே இல்லை. எனவே புஸ்தகத்தைப் பற்றிய கவலை என்னை அரிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. ஒருநாள் காலை அவர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர்தான் என் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவாரே தவிர, நான் அவர் வீட்டுக்குச் செல்வதில்லை. எப்பொழுதோ ஒரு தடவை சென்று வந்ததாக ஞாபகம். அவரும் 'வாய்திறந்து 'என் வீட்டுக்கு வாருங்களேன்' என்று ஒருதடவை கூடச் சொன்னதில்லை. அஃது அவருடைய சபாவம் என்றுதான் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்பொழுது புஸ்தகத்திற்காக அவர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் சென்றது காலை நேரமல்லவா? வெள்ளித் தட்டில் பலகாரம், வெள்ளி டம்ளரில் காபி இவற்றோடு காட்சியளித்தார் நண்பர். நான் போய் எதிரில் உட்கார்ந்தேன். அவருடைய வாய், என்னை வாவென்று அழைத்தது. முகமோ, ஏன் வந்தாய் என்று கேட்டது. எனக்கு ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது? புஸ்தகம் திரும்பி வரவேண்டுமல்லவா? மெளனமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அவரும் நிதானமாகப் பலகாரம் சாப்பிட்டார். நான் ஒருவன் எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கிற நினைப்பே அவருக்கு இல்லை.

எல்லாவற்றையும் சங்கோபாங்கமாக முடித்துக் கொண்டு 'என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்டார். புஸ்தகத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். 'புஸ்தகமா? ஏது? எப்போது வாங்கி வந்தேன்?' என்றெல்லாம் கேட்கத் தொடங்கினார். 'ஐயோ, இஃது என்ன விபரீதம்?' என்று உள்ளம் பதறினேன். அவர் வாங்கிப்போன நாள், கிழமை, நேரம் அனைத்தையும்

நினைவாகச் சொன்னேன். அப்படியும் அவர், இல்லவே இல்லை யென்று ஒரேயடியாகச் சாதித்து விட்டார். என்ன செய்வது? உளம் புழுங்கி வீடு திரும்பினேன்.

இவர் கதை இப்படி இருக்கட்டும். என் பாட்டனார் ஒருவர் இருந்தார். அப்பாவி மனிதர்கள் என்று சொல்வார்களே அந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்தக் காலத்துத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர். அவர் வீடு, உடை, வாகனம் எல்லாம் பழைய மோஸ்தர். பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லப் போனால். அவருக்கு கோட், ஷர்ட் இவைகளை உபயோகிக்கக்கூடத் தெரியாது. வாழ்நாள் முழுவதும் கிராம வாசியாகவே கழித்துவிட்டார். விவசாயம் செய்தே பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்.

அவருக்குப் பொய் சொல்லத் தெரியாது. அவர் யாருக்கும் தீங்கு நினைத்ததே இல்லை. கள்ளங்கபடற்ற உள்ளம் படைத்தவர். எந்த நேரத்தில் யார் வந்தாலும் சரி, அவருக்கு இனிய முகம் காட்டி, வீட்டிலுள்ள உப்புக் கஞ்சியோ, நீர்மோரோ ஏதாவதொன்றைக் கொடுக்கச் செய்தால்தான் அவர் மனம் நிம்மதி பெறும். அவர் ஒரு நாளும் தனியே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டதில்லை. சாப்பாட்டு நேரத்தில், வீட்டுக்கு வெளியில் வந்து சிறிது நேரம் காத்து நிற்பார்; சாப்பாட்டுக்கு யாராவது இருக்கிறார்களா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்ப்பார். எதிர்பாராத விதமாக யாராவது வந்தால் அவரைக் கைகொடுத்து வர வேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்று தன் பக்கத்தில் உட்காரச் செய்து உடன் உண்பார். ஒருவரும் அன்று தென்படவில்லை யென்றால் அதற்காக ஏங்கவும் செய்வார். தினசரி அவர் அனுஷ்டித்து வந்த வழக்கமிது.

இவ்விருவரில் யார் நாகரிகர் ? யார் பண்பாடுடையவர் ? என் நண்பரா ? என் பாட்டனாரா ? . நண்பர்களே ! சொல்லுங்கள்.

நகரத்தில் வசிப்பதனால் மட்டும் ஒருவன் நாகரிக புருஷனாகமாட்டான். அப்படியே படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களெல்லோரும் பண்பாடுடையவர்களென்று சொல்லமுடியாது. காட்டிலே, மேட்டிலே, குடிசையிலே, குகையிலே நாகரிகத்தைக் காணலாம் ; ஆனால் அதைக் காண, நல்ல கண் வேண்டும். அப்படியே எழுத்து வாசனையில்லாத உழவனிடம், தொழிலாளியிடம் சிறந்த பண்பாட்டைப் பார்க்கலாம். ஆனால் அதை அறிந்து பாராட்ட நல்ல மனம் வேண்டும்.

வட துருவத்திற்கருகிலுள்ள கிரீன் லாந்து¹ பிரதேசத்தில் எஸ்கிமோக்கள் என்ற ஜாதியார், சிறு சிறு பனி வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். இவர்கள், தங்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிக்கும் சில கண்டிப்பான நியதிகளைப்பற்றிச் சொன்னால் நேயர்கள் ஆச்சரியப்படக்கூடும்.

எஸ்கிமோக்களில் யாரும் பொய் சொல்லவோ திருடவோ கூடாது. இவ்விரண்டையும் இவர்கள் பெரிய குற்றங்களாகக் கருதுகிறார்கள். இந்தக் குற்றங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றும் இந்த எஸ்கிமோக்கள், தங்களுக்குள் ஏற்படும் எல்லாச் சச்சரவுகளையும், தங்களுக்கே

¹ Greenland: ஒரு தீவு 7,36,500 சதுர மைல் விஸ்தீரண முடையது.

குள்ளேயே இரண்டு ஆண்களையும் இரண்டு பெண்களையும் கொண்ட ஒரு மத்தியஸ்த சபையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் மூலம் தீர்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

இந்த எஸ்கிமோக்கள், தாங்கள் வசிக்கும் பிரதேசம் பனியினால் உறைந்து கிடப்பதற்காகச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால், மற்றப் பிரதேசங்களைப்போல் தங்கள் பிரதேசம், காடும் மலையும் மண்ணுமாக இருக்குமானால், பொன்னுசையும் மண்ணுசையும் கொண்ட ஐரோப்பியர்கள், தங்களை நாகரிகப்படுத்தப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வந்து விடுவார்களல்லவா? அவர்களிடமிருந்து, தங்கள் பனிப் பிரதேசம்தான் தங்களைக் காப்பாற்றுகிறதென்று கருதி மகிழ்கிறார்கள்.

இங்ஙனம் தங்கள் பிரதேசம் ஐரோப்பியர்களின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யாத பிரதேசமாயிருந்த போதிலும், அவர்கள்—அந்த ஐரோப்பியர்கள்—ஏன் தங்கள் பிரதேசத்திற்கு ஏகதேசமாக வருகிறார்களென்றால், தங்களிடமிருந்து சில நல்ல பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக்கொண்டு போவதற்குத்தான் என்று இந்த எஸ்கிமோக்கள் நம்புகிறார்கள். இப்படி நம்புவது தவறு என்று நாம் சொல்லமுடியுமா?

எல்லாம் எனக்கே என்றிராமல், எல்லாம் எல்லாருக்கும் என்ற கொள்கையைத் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கின்ற எத்தனையோ இனத்தவரை, இன்றும் உலகத்தின் பல பகுதிகளில் காணலாம்.

அமெரிக்காளின் பல பகுதிகளில் வசிக்கும் சிவப்பு இந்தியர்களென்று அழைக்கப்படுகிற புராதன

ஜாதியாரிடையிலும், தென் கிழக்கு ஆசியாளிலுள்ள சில தீவுகளில் வசிக்கும் ஜனங்களிடையிலும், நிலமானது சமுதாயப் பொதுச் சொத்தாகவே கருதப்பட்டு வருகிறது; எல்லாரும் சேர்ந்து பயிரிட்டு, விளையும் பொருள்களை எல்லோரும் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள்.

தேவைக் கதிகமான உணவுப் பொருள்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள், அவை இல்லாதவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிற வழக்கம், இன்னும் சில புராதன ஜாதியாரிடம் இருந்து வருகிறது. இன்னும் சில ஜாதியார், ஒருவன் சாப்பிடுவதற்கு முன், வேறு யாராவது சாப்பிட வருகிறார்களா என்று ஒரு முறை உரக்கக் கூப்பிட்டு விட்டுத் தான் சாப்பிட வேண்டுமென்ற வழக்கத்தைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள்.

ஆப்பிரிக்கா கண்டத்துச் சுதேசிகளை நாகரிகப்படுத்த ஐரோப்பியர்கள் முதன் முதலாகச் சென்ற போது, சுதேசிகளிடம் தங்கள் அன்பைக் காட்டுகின்ற முறையில், ஒரு சிலருக்குச் சில துணிமணிகளைக் கொடுப்பார்களாம், அந்த ஒரு சிலர் தாங்களே அந்தத் துணிமணிகளை உபயோகித்துக் கொள்ளாமல் மற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுப்பார்களாம்.

மத்திய அமெரிக்காவிலுள்ள சில புராதன ஜாதியாருக்கு, ஐரோப்பியர்களின் உரத்த பேச்சும் மரியாதைக் குறைவான நடக்கையும் சிறிதுகூடப் பிடிப்பில்லை. இதற்காக அவர்களை—ஐரோப்பியர்களை—வெறுக்கவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஐரோப்பியர்களோ அந்தப் புராதன ஜாதியாரை நாகரிகப்படுத்துவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களிடையே வலுக்கட்டாயமாகச் செய்கிறார்கள்.

„ இப்படி எத்தனையோ உதாரணங்களைக் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம்.

பொதுவாக, மனிதனை, இயற்கையோடு உறவு கொள்ளச் செய்வது எதுவோ, தன்னைப்போல் பிறரை மதிக்குமாறு அவனைத் தூண்டுவது எதுவோ, அன்பு, நூண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை இவற்றிற்கு நிலைக்களனாக அவனை ஆக்குவிப்பது எதுவோ அது தான் நாகரிகம் ; அதுதான் பண்பாடு.

16. மனிதனும் யந்திரமும்

மனிதன் நாலுபேருடைய கூட்டுறவின் மத்தியில் தான் வாழ விரும்புகிறான். இதனாலேயே "மனிதன் ஒரு சமுதாயப் பிராணி" என்று பெரியோர்கள் சொல்வது வழக்கம். எனவே ஒரு நாகரிகம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை அளந்து பார்க்க வேண்டுமானால், அந்த நாகரிகத்தின் கீழ் இருக்கும் சமுதாயம் எவ்வளவு தூரம் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது என்பதைக் கொண்டுதான் பார்க்கவேண்டும். வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டுமானால் பலருடைய ஒத்துழைப்பின் பேரில் அநேக காரியங்கள் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, சமுதாயத்திலுள்ள அத்தனை பேரும் சேர்ந்து ஒரு முகமாகக் காரியங்களைச் செய்வதைப் பொறுத்தே வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் வெற்றி இருக்கிறது. மனிதன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக உழைக்கிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவன் வாழ்க்கையில் உயர்வடைகிறான்; சமுதாயத்தின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தவனாகிறான். தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியானது அதிக பலனைத் தர வேண்டுமென்பதற்காக மனிதன் இயற்கையின் உதவியை நாடுகிறான். அதாவது, இயற்கைச் சக்திகளை தன் சக்தியோடு பிணைத்துக் கொள்கிறான். ஆதி காலத்திலிருந்தே மனித வாழ்க்கையானது இயற்கைச் சக்திகளின் உதவி கொண்டுதான் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. இந்த இயற்கைச் சக்திகளின் அந்த ரங்க மென்ன, இவற்றை எவ்வாறு உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்பன போன்ற ஆராய்ச்சிதான்

விஞ்ஞானம். எனவே தற்போது மானிட சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியானது விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆகையால் தற்காலத்துச் சமுதாய அமைப்பையும் அதன் வளர்ச்சியையும் விஞ்ஞானக் கண் கொண்டுதான் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

முதலில் மனிதன் ஸ்தூல வடிவத்தில் உயிர்வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அதாவது தேக போஷணை முதலில் இன்றியமையாதது. பிறகுதான் அறிவு வளர்ச்சி, ஆன்ம வளர்ச்சி முதலியன வெல்லாம். ஆகையால் அக வாழ்வுக்கு அடிப்படையாயிருப்பது புற வாழ்க்கையே. அதாவது, பகிரங்கமாகக் கண்ணுக்குத் தெரியும் வெளிச் சாதனங்களை யெல்லாம் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமாகத்தான் மனிதன் ஆன்ம வளர்ச்சி பெறுகிறான். முதலில் உடலில் உயிர் இருக்க வேண்டும். பிறகுதான் வாழ முடியும். தேக போஷணையோ, அந்த போஷணைக்கு வேண்டிய சாதனங்களோ இல்லாமற் போனால் அந்த தேகத்திற்குள்ளே இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற ஆன்மா எப்படி வளர்ச்சி யடையும்? ஆகையால் மனிதன் முதலில் தான் இருப்பதற்குச் செளகரியம் செய்துகொள்ள வேண்டும்; பிறகுதான் வாழ்க்கை.

மனிதனுடைய ஆன்ம சக்தி வரம்பு கடந்தது என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். வாஸ்தவம். ஆனால் முதலில் மனிதன் தன்னிடத்திலே அளவு கடந்த சக்தியிருக்கிற தென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? அப்படி அவன் தெரிந்து கொண்ட பின்னர்தான் அந்தச் சக்தியை வளர்க்க முயற்சி செய்வான் அதற்குப் போதிய அவகாசமும் சந்தர்ப்பமும் அவனுக்கு வேண்டும். அந்த அவகாசம் எப்பொழுது

கிடைக்கும்? தன்னுடைய அன்றாட ஜீவனத்துக்குச் சதா போராடிக் கொண்டிருப்பதினின்றும் எப்பொழுது விடுதலை பெறுகிறானோ அப்பொழுதுதான் ஆன்ம வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு அவனுக்கு அவகாசமிருக்கும். தற்போதைய விஞ்ஞான சாஸ்திர அபிவிருத்தியின் பயனாக மனிதனுக்கு இந்த அவகாசம் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் அவன் இதைச் சரியாக உபயோகித்துக் கொள்கிறானோ என்பதுதான் பிரச்சனை.

மனிதனிடத்திலே சிருஷ்டிக்கிற சக்தி யொன்று இருப்பதினாலேதான் அவன் தெய்விகத் தன்மை பொருந்தியவன் என்று சொல்லப்படுகிறது. நவீன யந்திர சாதனங்கள் அனைத்தும் மனிதனுடைய சிருஷ்டிகள்தான். இந்தச் சாதனங்களைக் கொண்டு மனிதன் உலக மார்க்கத்தில் வெகு தூரம் சென்றிருக்கிறான். இன்னும் மேலே மேலே செல்ல வேண்டுமானால் இந்த யந்திர சாதனங்களின் துணையைத்தான் நாட வேண்டும்.

சாதாரணமாக என்ன பேசப்படுகிறதென்றால், நமது முன்னோர்களைக் காட்டிலும் நாம் கேவலமான ஸ்திதியிலிருக்கிறோம்; வாழ்க்கையின் சுவையை நாம் சரியாக அனுபவிக்க வில்லை; நமது ஆன்ம வளர்ச்சி மிகவும் குன்றிப் போயிருக்கிறது என்று இப்படியெல்லாம் சொல்வது இப்பொழுது ஒரு சம்பிரதாயமாகி விட்டது. இப்படி நாம் தீர்ப்புக் கூறுவதற்கு முன்னர் எந்த அளவுகோல் கொண்டு நமது முன்னோர்களையும் நம்மையும் ஒப்பிட்டு அளந்து பார்க்கிறோம் என்பது முக்கியமானது. அதாவது இன்றைய மனிதன் தன்னுடைய அன்றாட ஜீவனத்திற்காக எவ்வளவு உழைப்பையும் காலத்தையும் செலவிடுகிறான்; முற்காலத்தவர் இதற்காக எவ்வளவு செலவிட்டார்கள்.

என்பனவற்றைப் பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையானது எந்த நிலைமையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அந்த நிலைமைக்கு அளவாகத்தான் அவனுடைய ஆன்ம வளர்ச்சியும் இருக்கும். இன்றைய மனிதனுடைய வாழ்க்கை நிலைமையை அளந்துபார்த்தோமானால் அவன் தன் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு முந்திய காலத்து மனிதர்களைவிட அதிகமான சாதனங்களைப் பெற்றிருக்கிறான் என்பது நன்கு புலப்படும்.

இன்றைய நாகரிகத்தை நாம் எப்படி மதிப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், ஒரு மனிதன் தன்னுடைய ஜீவனோபாயத்திற்காக ஒரு நாளைக்கு எத்தனை மணிநேரம் உழைக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு வரும் பதிலைக்கொண்டுதான் மதிப்பிட வேண்டும். இப்பொழுது மனிதன் தினம் நான்கு மணி நேரம் உழைத்தால் போதும். அவ்வளவு தூரத்திற்கு விஞ்ஞானமும் யந்திர சாதனங்களும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றன. இந்த யந்திர சாதனங்கள், எல்லோருக்கும் பயன்பட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன. ஒரு சிலர் மட்டும் இந்தப் பயனை நுகர, மற்றவர்கள் அந்தப் பயனை சிருஷ்டித்துக் கொடுப்பவர்களா யிருக்கக் கூடாது. யந்திரங்கள் ஏற்பட்டது ஒரு சிலருடைய நன்மைக்காக மட்டுமல்ல; எல்லோருடைய நன்மைக்குந்தான். இந்த யந்திரங்களை மனிதர்கள் சரியாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. இதற்காக இந்த யந்திரங்களையே குறை கூறலாமா? இஃது ஒரு புறமிருக்கட்டும்.

மனிதனிடத்திலுள்ள ஆன்ம சக்தியை எப்படி அபிவிருத்தி செய்வது? ஒரு சிலர்தான், உலகத்தி

னின்று அப்புறப்பட்டவராய், வன வனந்தரங்களுக்குச் சென்று துறவி ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டு தங்களுடைய ஆன்ம அபிவிருத்திக்கான மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள்ள முடியும். எல்லோருக்கும் இந்தச் செளகரியம் ஏற்படுமா? இவர்கள் சமுதாயத்திலேயே இருந்துகொண்டுதான், சமுதாய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டுதான் ஆன்ம அபிவிருத்திக்கான மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். இதை எப்படிச் செய்வது?

ஜனங்களுடைய அவசியமான தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டும், அவர்களுடைய சமுதாயப் பொறுப்புக்கள் நிறைவேற்றப்பட்டும் போனால், அவர்களுக்கு, ஆன்ம அபிவிருத்திக்கான அவகாசம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். மற்றும், ஆன்ம அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதற்கான வசதிகளும் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதனை ஒர் உதாரணத்தின் மூலமாக விளக்குவோம். எந்த ஒரு தேசமும் முன்னேற்றமடைய வேண்டுமானால், அந்தத் தேசத்து மக்களுக்கு இலவச ஆரம்பக் கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டுவது அவசியமாகும். இந்த இலவச வசதியை ஜனங்கள் எப்பொழுது, உபயோகித்துக்கொள்வார்கள்? இதற்குச் சாதகமான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால்தானே? ஜனங்களிற் பெரும்பாலோர் ஏழைகளாயிருந்து, குழந்தைகள் முதல் எல்லோரும் ஜீவனோபாயத்திற்கான முயற்சிகளிலேயே ஈடுபட்டிருப்பார்களானால், அவர்களுக்கு இலவசக் கட்டாயக் கல்வியை ஏற்படுத்திக்கொடுத்து என்ன பயன்? அப்படியே, ஏழைகளான பெற்றோர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஏதோ ஒரு கட்டாயத்தினால் அனுப்புகிறார்களென்று வைத்

துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தைகளுக்குப் புத்தகங்கள் முதலியன வாங்கிக் கொடுக்கப் பணமேது? பணங் கொடுப்பது யார்? இதைப் போல, மனிதன் ஆன்ம வளர்ச்சி பெறுவதற்கு முன்னர், அந்த வளர்ச்சியைப் பெறுவதற்கான வசதிகளையும் சந்தர்ப்பங்களையும் அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த வசதிகளையும் சந்தர்ப்பங்களையும், தற்கால யந்திர சாதனங்கள் மனிதனுக்குத் தந்துதவுகின்றன. ஆகையால், மனிதனுடைய முன்னேற்றத்தை அளந்து காட்டும் கருவி, யந்திர சாதனந்தான். இந்தச் சாதனம், முன்னேற்றத்தை அளந்து காட்டும் கருவியா யிருப்பதோடல்லாமல், மனிதனுடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை செய்வதாயுமிருக்கிறது.

மேலே சொன்னவை யாவும், தற்கால அறிஞர் சிலர் கொண்டுள்ள கருத்துக்களாகும்.

17. வருங்கால சமுதாயம்

ஆதியிலே ஏற்பட்ட சமுதாயம் குடும்பம். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துவதால், இருவருடைய தேவைகளும் பூர்த்தியடைகின்றன: புருஷன் ஆகாரத்தைத் தேடிக் கொணர்ந்து கொடுக்கிறான்; ஸ்திரீ அதனைப் பக்குவப்படுத்தி அவனுக்கு உண்பித்துத் தானும் உண்ணுகிறாள். புருஷனுக்குத் தன்னுடைய ஆகாரத்தைத் தானே பக்குவப்படுத்திக் கொள்கிற சிரமம் குறைகிறது; ஸ்திரீக்கு ஆகாரத்தைத் தேடிக்கொண்டு வரவேண்டிய சிரமம் குறைகிறது. இங்ஙனம் ஒருவர் சிரமத்தை மற்றொருவர் பகிர்ந்து கொள்வதால், இருவரும் வாழ்க்கையின் மற்றத் துறைகளில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்த முடிகிறது.

குடும்பமாகத் தொடங்கிய சமுதாயம், பல குடும்பங்களடங்கிய ஒரு குலமாக அல்லது கிராமமாக வளர்ந்து, பின் பல குடும்பங்களடங்கிய அல்லது கிராமங்களடங்கிய ஒரு நாடாக விரிந்து, அப்பால் சிறுசிறு நாடுகளுடன் சேர்ந்து பெரு நாடாகப் பரந்திருக்கிற நிலையை இப்பொழுது அடைந்திருக்கிறது. இந்த நிலையையும் கடந்து உலக சமுதாயமாக மாற வேண்டுமென்ற எண்ணம், இன்றைய மானிட ஜாதியின் இருதயத்தில் அரும்பியிருக்கிறது. ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறபொழுது, எப்பொழுதுமே தேக உபாதிகள், மன வேதனைகள், இப்படிப்பட்டவைகளெல்லாம் உண்டாதல் இயல்பு. இந்த உபாதிகளையும் வேதனை

களையுமே இன்றைய உலகம் அனுபவித்து வருகிறது. இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் மட்டும் இரண்டு உலக மகாயுத்தங்கள் நடைபெற்றிருப்பதே இதற்குச் சாட்சி.

இந்த இரண்டு யுத்தங்களிலும் ஏற்பட்ட உயிர்ச்சேதம், பொருட் சேதம் இவை மட்டும் எப்படிப்பட்ட அமைதியுள்ள மனத்தையும் கலக்கிவிடும். இவை இரண்டுக்கும் மேலாக, மனிதர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கை எவ்வளவு சீர்குலைந்துவிட்டது? மனிதர்களிடத்திலே நியாயமாக இருக்க வேண்டிய மேலான உணர்ச்சிகள் எவ்வளவு மழுங்கிவிட்டன? இப்படி இவர்கள் நீடிக்க விடுவார்களானால், இவர்களிடத்தில் கொஞ்சநஞ்சம் இருக்கிற மனிதத் தன்மையும் இல்லாதொழிந்துவிடும். மிருகங்கள் வசிக்கிற காட்டுக்கும், மனிதர்கள் வசிக்கிற நாட்டுக்கும் வித்தியாசம் இராது. ஆதலின் இவர்கள் தங்கள் வருங்காலத்தைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டும்; வருங்கால சமுதாயத்தை எப்படி அமைத்துக்கொள்வது, சமுதாய அமைப்பு எப்படி இருந்தால், உலக மக்கள் எல்லோரும் ஒரு குலமாகவும் ஒரினமாகவும் வாழ்வார்கள் என்பதுபற்றி யோசிக்க வேண்டும். இங்ஙனம் யோசிப்பதோடு நில்லாமல், அந்த 'யோசனைகளைச் செயலில் கொண்டுவர வேண்டும்.

இந்த விஷயத்தில், அதாவது வருங்கால உலக சமுதாயத்தை அமைக்கிற விஷயத்தில் இந்தியாவகிக்க வேண்டிய பொறுப்புக்களும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும் மிக அதிகமாக இருக்கின்றன. ஏனென்றால், இந்தியாதான் வருங்கால உலகத்திற்கு வழிகாட்டியாக இருக்கப் போகிறது. உலகத்திலே நாகரிகத்தைப் பரப்புவதற்கு ஆதிகாலத்தில் இந்தியா

மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறது என்பதை ஒவ்வோர் இந்தியனும் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ளலாம், இந்தியனுடைய நியாயமான பெருமையை, உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜாதியார் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். ஆனால் இந்தியன் தன்னுடைய பழைய பெருமையிலே தன்னை இழந்து விடக்கூடாது. அதற்கு மாறாக, நாகரிக உலகத்திற்கு முற்காலத்தில் அவன் செய்த சேவையானது, வருங்கால உலகத்தை ஒழுங்குபடுத்தி அமைக்கும் முயற்சிக்குத் தூண்ட வேண்டும்.

சென்ற கால சமுதாய அமைப்புகளை அப்படியே நகல் செய்து வைத்த மாதிரி வருங்கால சமுதாயத்தை அமைப்போமானால், அந்த அமைப்பு நீடித்து நிலைக்காது. காலத்திற்கேற்றவகையில் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, பழையதை அப்படியே பின்பற்றக்கூடாது. பழமையிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களைப் புதுமைக்கு, புதிய வாழ்வு கோலுவதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்கிற அளவுக்குத் தான் நாம் பழமையை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். பழமை, புதுமைக்கு வழிகாட்டி; அஸ்திவாரம். அந்த அளவுக்குத்தான் அதற்கு நாம் பெருமை கொடுக்கவேண்டும்.

வருங்கால சமுதாய அமைப்பானது, ஒரு வகுப்பினருக்கோ, ஒர் இனத்தினருக்கோ, ஒரு நிறத்தினருக்கோ, ஒரு நாட்டினருக்கோ மட்டும் நலம் பயப்பதாக இருக்கக்கூடாது; அதிகமான நன்மையை, அதிகமான பேர் அடைவதற்குத் துணை செய்வதாக இருக்க வேண்டும். அரிஸ்டாட்டல்¹ என்ற கிரேக்க

1 Aristotle : இ, மு 384—322.

அறிஞன், வெறும் வாழ்வு, சமுதாய வாழ்வு, நல் வாழ்வு என்று வாழ்க்கையை மூன்று வகையாகப் பிரித்து, பிரஜைகளின் நல் வாழ்வையே ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் தனது லட்சியமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகிறான். ராஜ்யம் என்றால் அரசியல் சமுதாயத்தையே குறிப்பிடுவதாகும். ஆதலின், வருங்கால சமுதாயம், எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்பதையே லட்சியமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

கி. பி. பத்தாவது நூற்றாண்டிலிருந்து விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது வெகு வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. ஒரு சமயம் இல்லாவிட்டாலும் மற்றொரு சமயத்தில், இன்னும் சிறிது நிதானமாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்குமே என்று கவலைப்படும் படியாகக்கூட அவ்வளவு வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கிறது. கி. பி. பதினாறாவது நூற்றாண்டில் வெடி மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, இருபதாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், நூற்றுக்கணக்கான சதுரமைல் விஸ்தீர்ணமுள்ள செழுமையான பிரதேசத்தை ஒரு நொடியில் ஒர் அணுகுண்டினால் சாம்பலாக்கிவிட முடிகிறது. விஞ்ஞான சாஸ்திர அபிவிருத்தியினால் பல நன்மைகள் உண்டாகியிருக்கின்றன என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. போக்குவரவு சாதனங்களின் அபிவிருத்தி ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; இறந்து போனவராகக் கைவிடப்பட்டவர்களைப் பிழைப்பூட்ட முடிகிறது; பிறவிக் குருடர்கள், சாதாரணப் புத்தகங்களைப் படிக்க முடிகிறது; தேகத்திலுள்ள தசை நார்கள் எப்படி வேலை செய்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதை நம் கண்ணினால் காண முடிகிறது. இவையெல்லாம், மனிதன் நல்வாழ்வுக்குத் துணை செய்வன

என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் இந்த நல்ல அபிவிருத்திகளினால் மனிதன் அடைந்திருக்கிற அனுசூலங்களைக் காட்டிலும், கெட்ட அபிவிருத்திகளினால் அடைந்திருக்கிற பிரதிசூலங்கள் தாம் அதிகமாயிருக்கின்றன. இதனால் உலகத்தில் சண்டை சச்சரவுகளும், சந்தேகங்கள், அவநம்பிக்கைகள், பொருமைகள் ஆகியனவும் மலிந்த பொருள்களாகிவிட்டன.

இன்றைய சமுதாய நிலை எப்படி இருக்கிற தென்பதை ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன்¹ என்ற பிரபல விஞ்ஞானி பின் வருமாறு அழகாகத் தெரிவித்திருக்கிறான் :—

“ நாம் வசிக்கிற காலம், புதிய விஷயங்களைக் கண்டுபிடிக்கிற அறிவில் மிகவும் செழுமையுடையதாயிருக்கிறது. இப்படிப் புதிதாக்கக் கண்டுபிடிக்கப்படுகிற விஷயங்கள், நமது வாழ்க்கையை மிகவும் சுலபப்படுத்தி விடுவனவாயிருக்கின்றன. மின்சார சக்தி முதலிய சக்திகளினால் நாம் சமுத்திரங்களைத் தாண்டுகிறோம் ; மற்றும், தேக உழைப்பினால் ஏற்படுகிற சிரமத்தைக் குறைப்பதற்காக இந்தச் சக்திகளை உபயோகப்படுத்துகிறோம். நாம் ஆகாயத்தில் பறக்கக் கற்றுக்கொண்டு விட்டோம். மின்சார அலைகளின் மூலம், உலகம் பூராவுக்கும் செய்திகளை அனுப்ப முடிகிறது. இவ்வளவெல்லாம் இருந்தாலும், பொருள்கள் உற்பத்தி செய்வதையும் அவற்றை விநியோகிப்பதையும் இன்னும்

1 Albert Einstein : 1879—1959.

நாம் ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ளவில்லை. இங்
 ங்னம் ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளாமையினால்,
 தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்கள்
 எங்கே கிடைக்காமற் போய்விடுகின்றனவோ
 என்று உலகத்திலுள்ள சர்வ ஜனங்களும்
 பயந்துகொண்டே வாழவேண்டியிருக்கிறது.
 மற்றும், பல பல நாடுகளில் வசிக்கும்
 ஜனங்கள், அவ்வப்பொழுது ஒருவரை ஒருவர்
 கொல்லும் வேலையில் ஈடுபட்டு விடுகின்றனர்.
 இதனால் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிற
 ஒவ்வொருவரும்: அச்சத்துடனும் நடுக்கத்
 துடனுமே வாழ்கின்றனர்."

இதுதான் இன்றைய நிலை. இந்த நிலையை மாற்றி
 அமைக்கவேண்டியது நமது உடனடியான கடமை
 யாகும்.

மானிட சமுதாயமானது, இதுவரையில் எத்த
 னையோ துறைகளில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது.
 ஒவ்வொரு நாடும் ஒரு காலத்தில் வாழ்வையும்
 மற்றொரு காலத்தில் தாழ்வையும் அடைந்து வந்தி
 ருக்கிறது. ஒரு நாடு உலக ஏகாதிபத்தியமாகவும்
 அதற்கு மற்ற நாடுகள் அடங்கியனவாகவும் இருந்து
 வந்த வரலாறுகளை உலக சரித்திரத்தில் பலபடக்
 காண்கிறோம். ஆனால் இப்பொழுது அப்படி இல்லை.
 மனிதர்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையையும்
 தேசங்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையையும் நிர்ண
 யிக்கிற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் விஷயத்தில்
 உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளும் முக்கியத்துவம்
 பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு சில வல்லரசுகள் மட்டும்
 சேர்ந்துகொண்டு, தங்களுக்கிஷ்டமான வகையில்
 உலகத்திற்குப் பொதுவான தரும நியாயங்களை

வகுத்துவிடலாமென்ற காலம் மலையேறிவிட்டது. உலகத்திலுள்ள சிறிய பெரிய எல்லா நாடுகளும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையா யிருக்கின்றன.

சர்வ தேசங்களையும் ஐக்கியப்படுத்தி வைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பலவித சங்கங்கள் ஆங்காங்கு இருக்கின்றன. இவை, நோக்க அளவில் தான் இருக்கின்றனவே தவிர, காரியத்தில் இறங்கவே யில்லை. சென்ற மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய சர்வ தேச சங்கத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இது தோன்றுகிற போது உண்டான உற்சாகந்தான் என்ன? ஆனால் சில வருஷங்களுக்குள்ளாக இது, செல்வாக் கிழந்து விட்டதோடல்லாமல், மற்றொரு யுத்தத்திற்கும் அடிகோலி விட்டு அடியோடு மறைந்து விட்டது. இந்தச் சங்கம் செல்வாக்கிழந்ததற்குக் காரணம் யாது? இதன் அங்கத்தினர்கள், தங்கள் தங்கள் நாடுகளின் உரிமைகளிலும் நலன்களிலும் மட்டுமே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார்களே தவிர, உலகப் பொதுவுக்கான உரிமைகளைப் பற்றியும் நலன்களைப் பற்றியும் கவனஞ் செலுத்தவில்லை. தேசிய மனப்பான்மையுடன்தான் இவர்கள் மேற்படி சங்க நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொண்டார்களே தவிர, சர்வ தேசிய மனப்பான்மை இவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. இந்த யுத்தத்திற்குப் பிறகு தோன்றி யிருக்கிற ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனத்தின் நடவடிக்கை களிலும் தேசிய மனப்பான்மைதான் தலை தூக்கி நிற்கிறதே தவிர, சர்வ தேசிய மனப்பான்மை, உலக மனப்பான்மை ஏற்படவில்லை. இதன் அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவரும், தனித்தனி நாட்டினராகக் கருதிக் கொண்டு பேசுகிறார்களே தவிர, உலகப் பிரஜையாகத் தங்களைக் கருதிக்கொண்டு பேசவில்லை. மற்றும்

இவர்கள், ஒரு பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டால், அதன் அடிப்படையான கருத்தென்ன, அந்தக் கருத்தை நடைமுறையில் கொண்டு செல்வதெப்படி என்பவைகளைக் கவனியாமல், அதன் அர்த்தங்களென்ன, எந்த வாசகத்தில் அதனை எழுத்துருவத்தில் கொண்டு வந்தால் நன்றாயிருக்கும், இந்தமாதிரியான தோரணையில் கவனஞ் செலுத்துகிறார்கள். ஒரு கட்டடத்தின் அஸ்திவாரம் ஆழமாக இருக்கிறதாவென்று பார்ப்பதுதான் முக்கியம். அதை விடுத்து, கட்டடத்தின் சுவர்களுக்குப் பூசப் பட்டிருக்கும் சிமெண்டு எந்த ஊரில் தயாரிக்கப்பெற்றது, உபயோகித்திருக்கிற மரச் சாமான்கள் என்ன விலைக்கு வாங்கியவை என்ற விவரங்களில் கவனஞ் செலுத்துவது முக்கியமல்ல. அஸ்திவாரம் பலமாயிருந்தால் கட்டடம் எந்தவிதமான அதிர்ச்சிக்கும் ஆட்டங்கொடாது.

இன்னும் இந்த ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனத்தின் அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் நாட்டின் கலாசார பரம்பரை, சரித்திரம், அரசியல் ஆகிய இவையெல்லாந்தான் சிறந்தவை, மற்றவர்கள் பின்பற்றக்கூடிய பெருமை வாய்ந்தவை என்ற மனப்பான்மையோடு பேசுகிறார்கள்; விவகாரங்களை நடத்துகிறார்கள். மற்ற நாட்டினரின் கலாசார பரம்பரை முதலியவைகளை இவர்கள் பகிரங்கமாக, பட்டவர்த்தனமாகப் பழித்துக் கூறவில்லையாயினும், இவர்களுடைய பேச்சிலும் நடக்கைகளிலும் இந்தப் பழித்துக் கூறுகின்ற மனப்பான்மை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.

மற்றும், இவர்கள், இதற்கு முன் எந்த மாதிரியான வாசகங்களை உபயோகித்திருக்கிறார்கள் என்று

மிகவும் முக்கியமாகக் கவனிக்கிறார்கள். சம்பிரதாயத்தில் இவர்கள் மனம் பெரிதும் ஈடுபட்டிருக்கிறது.

“ விஞ்ஞான சாஸ்திரமானது உலகத்திற்கெல்லாம் பொதுவானது. அறிவானது அகண்டமானது; அதனை யாரும் தங்கள் தங்கள் நாட்டுக்கென்று வரம்பு கட்டிக்கொள்ளக் கூடாது; அறிவினைப் பகிர்ந்து கொள்ளவோ அதன் பயன்களை அனுபவிக் கவோ எல்லோருக்கும் உரிமை உண்டு ” என்று எல்லா ராஜதந்திரிகளும் வாசாமகோசரமாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அனுஷ்டானத்திற்கு வருகிறபோது, “ இது எங்கள் நாட்டுக்கு மட்டுமே உரியது; இது ரகசியம் ” என்று சொல்லி, அறிவு வளர்ச்சியைத் தகைந்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள், அறிவை, அரசியலுக்கு அடிமைப்படுத்திவிடப் பார்க்கிறார்கள்.

இந்தமாதிரியான குறைபாடுகளெல்லாம் நீக்கப்பட்டால்தான், எந்தச் சர்வ தேசிய ஸ்தாபனமும் வெற்றிகரமாக முன்னேறிச் செல்லும்.

மனிதன், தான் இரண்டு கால் பிராணியென்பதை மறந்துவிடவேண்டும்; தான் கடவுளின் அம்சம், தன்னிடத்தில் கடவுள் தன்மை இருக்கிறது என்பதை உணர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன், உலகத்து மக்களையெல்லாம் தன் சகோதர சகோதரிகளாகக் கருத முடியும். மனிதனுக்கு, அவனுடைய கடவுள் தன்மையை அடிக்கடி நினைவூட்டிக் கொண்டிருப்பது இந்தியாதான். இந்தியாவின் புராண கிரந்தங்கள் யாவும் இந்த ஒரு கருத்தை மையமாகக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இதனால் இந்தியர்களுக்கு ஏகாதிபத்திய உணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. பிற நாட்டு மக்களை அடிமைப்படுத்தி அவர்கள் மீது

ஆதிக்கஞ் செலுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகவில்லை. வருங்கால சமுதாய அமைப்பில் ஏகாதிபத்திய உணர்ச்சி, ஒருவரை யொருவர் ஆதிக்கங் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் இடம் பெறுதிருக்க வேண்டுமானால், அதற்கு இந்தியாதான் வழிகாட்டவேண்டும். இதனாலேயே, இந்தியாவுக்கு அதிகமான பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று ஆரம்பத்தில் கூறினோம்.

இங்கே ஒரு வார்த்தை. மனிதனிடத்திலேயுள்ள கடவுள் தன்மையைத் தூண்டி வளர்ப்பது எதுவோ, அந்த வளர்ச்சியின் விளைவாக அவனுடைய சீல சுபாவங்களை விகசிக்கச் செய்வது எதுவோ, 'எல்லோரும் ஒரு பரம் பொருளின் குழந்தைகளே; அதனால் எல்லோரும் சகோதரர்களே' என்ற ஒரு தன்மையை அவனிடத்தில் வேரூன்றச் செய்வது எதுவோ அதுதான் மதம். மதமென்பது சிக்கலான தத்துவங்களிலே இல்லை; ஆடம்பரமான சடங்குகளிலே இல்லை; தன்னம்பிக்கையிலே, சீலத்திலே, சேவையிலே இருக்கிறது. மதமானது, நமது அன்றாட வாழ்க்கையோடு ஒட்டியது. மதம் வேண்டாமென்று சொல்வது, வாழ்க்கையை வேண்டாமென்று சொல்வது போலாகும். மதத்தை வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததனால் இந்தியா, உலகனைத்தையும் தன்னைப்போல் கருதியது; 'சேரவாரும் செகத்தீரே' என்று அறைகூவி அழைத்தது.

சென்ற இரண்டு மகாயுத்தங்களினால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் மகத்தானது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் ஒரு சிறிய லாபமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. லாபம் சிறிதே யென்றாலும், இதனைச் சரியா

கப் பயன்படுத்துவோமானால் இதனால் அதிகமான சாதகங்கள் ஏற்படும்; புதிய உலக அமைப்பை நாம் காணமுடியும். 'உலகத்திலுள்ள மக்களெல்லோரும் ஒரே மானிட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. எல்லோருக்கும் பசி தாகம் ஒன்றுதான். ஆசாபாசங்கள், சுக துக்கங்கள் ஆகியவெல்லாம் ஒன்றுதான். மனிதத் தன்மை என்பது, அதாவது அன்பு, ஒழுக்கம் முதலிய மேலான தன்மைகள் எல்லோரிடத்திலும் இருக்கின்றன. அந்த மேலான தன்மைகளை மேலுக்குக் கொணர வேண்டும், எல்லோரும் ஒரு குலத்தினராக, ஒரினத்தினராக வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம், இப்பொழுது ஒரு சிலரிடத்தில், மிக மிகச் சிலரிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டிருப்பதே ஒரு நல்ல அறிகுறியென்று சொல்ல வேண்டும். எண்ணத்தின் முடிவு செயலின் ஆரம்பமல்லவோ?

உலக சமுதாயத்தை ஒழுங்குபட அமைக்கக் கூடியவர்கள் இளைஞர்கள். ஆதலின் இளைஞர்களுக்கு அளிக்கப்படும் கல்வியானது, உலக திருஷ்டியுடையதாயிருக்கவேண்டும். தேசிய மனப்பான்மை ஏற்படவேண்டியது அவசியமே. ஆனால் அது சர்வ தேசியத்திற்கு, உலக சகோதரத்துவத்திற்கு முரண்பட்டதாயிருக்கக் கூடாது. சர்வ தேசியத்திற்கு, தேசியம் ஒரு படியாகவே இருக்கவேண்டும்.

இந்த உலக சமுதாய அமைப்பில், மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசம் பாராட்டக்கூடாது.

இத்தகைய உலக சமுதாயத்தை அமைக்கும் பொறுப்பை, ஒரு சர்வதேச சபையினிடம் ஒப்படைத்தால் நல்லது என்று ஒரு மேலைநாட்டு அறிஞன் யோசனை கூறுகிறான். இந்தச் சர்வதேச சபையில்

சுமார் நூறு பேருக்கு மேற்பட்ட அங்கத்தினர்கள் இருக்கக்கூடாதென்றும், இவர்கள் தேசவாரியாகவோ, சமூகவாரியாகவோ தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாயிருக்கக்கூடாதென்றும், இவர்கள் ஜாதி மதம் தேசம் ஆகியவற்றைக் கடந்த உத்தம புருஷர்களாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அப்படிப்பட்டவர்களால் தான் மானிட சமுதாயத்தின் பொதுவான நன்மையை நாட முடியுமென்றும் இவன் கூறுகிறான். இவன் கூறுவதை அன்பர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். சர்வ தேசிய முறையில் இப்பொழுது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்தாபனங்கள் அனைத்திற்கும் மேற்பட்டதாக இந்த மேன்மக்கள் சபை இருக்கவேண்டும். உலகத்திற்குப் பொதுவான தரும நியாயங்களையும், நீதி முறைகளையும், பொருளாதார சமத்துவத்தையும், அரசியல் ஒழுங்கையும், இறுதியாக வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையும் இந்த மேன்மக்கள் சபை வகுத்துக் காட்டவேண்டும்.

18. சுதந்திரமே - வா !

சுதந்திரமே ! சிறைக் கம்பிகள் உன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

உன் உடம்பிலே எத்தனை காயங்கள் ! எத்தனை சூடுகள் !

இத்தனைக்கும் நீ சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறாய் ! உன் உறுதிதான் என்னே ?

அதிகார சக்தி உன்னை விலங்கிட்டு மகிழ்கிறது ; உன்னைச் சிறைப்படுத்தி வெற்றிகொண்டாடுகிறது.

உன் பெயரால் எத்தனை பேர் பலியாகிறார்கள் ? உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக எத்தனை கொலைக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன ?

ஆனால் நீ சட்டங்களால் கட்டுண்டும் சாஸனங்களால் மூடுண்டும் கிடக்கிறாய்.

ராஜதந்திரிகள் உன்னை அழகிய வார்த்தைகளால் அலங்கரிக்கிறார்கள்.

உரத்த குரலில் உன்னைத் துதி பாடுகிறார்கள்.

ஆனால் உன்னைச் சிறைப்படுத்திப் பார்ப்பதிலே தான் அவர்களுக்குத் திருப்தி ! அதுதான் அவர்களுக்கு வாழ்வு !

அம்மே ! எவ்வளவு காலம் நீ இப்படிக் கட்டுண்டு கிடக்கப்போகிறாய் ?

எழுந்திரு ! சிறைக் கம்பிகளினின்று வெளியே வா !
 உன்னைப் பக்தர்கள் பாடுகின்றார் ! தொண்டர்கள்
 தொழுகின்றார் ! உன் விடுதலை உலகத்துக்கு
 நல்வாழ்வு !

ஆதலின் வா ! எழுந்து வா ! வெளியே வா !
 ஏழைகளின் பேச்சினிலே, உழைப்பாளிகளின்
 மூச்சினிலே வாழ வா !

19. இருதய சுதந்திரம்

தோன்றி மறைந்துபோகக் கூடிய இந்த வாழ்க்கையை மணம்பெறச் செய்வது எது? சுதந்திரம்! ஒளிபெறச் செய்வது எது? சுதந்திரம்! சுதந்திரமில்லாத வாழ்க்கை பிடுங்கி எறியப்படவேண்டிய களைமாதிரி.

ஆனால் ஒருவகையான சுதந்திரம் இருக்கிறது. அதை எந்தக் கவிஞனும் புகழ்ந்து பாடவில்லை; எந்த அரசியல் வாதியும் பாராட்டிப் பேசவில்லை; எந்த அரசனுடைய நன்கொடையிலும் அஃது இல்லை; இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுமுள்ள எந்தச் சக்தியும் அதனைப் பறித்துக் கொண்டுவிட முடியாது. அடக்குமுறையாகட்டும், சிறைவாசமாகட்டும் எதுவும் அதனைப் பந்தப்படுத்திவிட முடியாது. அதனை யுடையவர்களை யாரும் அடிமைப்படுத்திவிட முடியாது.

அப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் என்ன? அதுதான் இருதய சுதந்திரம். அது தெய்வலோகத்திலிருந்து வந்தது. மனிதனோடு கூடப் பிறந்தது. அது, கடவுளான என்கிற முத்திரையிடப்பெற்ற சாஸனம். கடவுளால் மானிட சமுதாயத்திற்கு அருளப்பட்ட எல்லா நன்கொடைகளிலும் அதுவே சிறந்தது.

20. அன்பின் ஆட்சி

ஆள்கின்ற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் அறிஞர்களே ! நீங்கள் பாக்கியசாலிகள் !

அன்பினால் ஜனங்களை உங்கள் வசப்படுத்துங்கள். அன்புக்கு ஆட்பட மறுப்போர் இவ்வுலகில் யாருமில்லை.

ஆட்பட்டிருக்கும் ஜனங்கள் உங்களிடம் விசுவாச முடையவர்களா யிருக்கவேண்டு மல்லவா ? அதற்கு ஒரு வழி உண்டு.

அவர்கள், தங்களுடைய நன்மைக்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது, தங்களுடைய நன்மைக்குத்தான் ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்று மனப்பூர்வமாக உணரவேண்டும்.

அப்படி அவர்களை உணரச் செய்வதில்தான் உங்கள் ஆட்சியின் வெற்றி இருக்கிறது.

அதிகாரத்திற்கு அடங்காதவர் அன்பிற்கு அடங்குவர் என்ற உண்மையை நீங்கள் என்றும் மறவாதிருப்பீர்களாக !

21. நன்மையும் தீமையும்

நன்மை, எவ்வளவு நிதானமாக வளர்கிறது ?

தீமையோ ? வளர்ச்சியில் எவ்வளவு வேகம் ?

உலகத்தின் இயற்கையே இப்படித்தானா ?

வெடி மருந்தே ! மனிதனை அழிக்கப் பிறந்த கரிய பொடியே ! நீ தோன்றிய தெல்லாம் ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்திதான்.

எவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்துவிட்டாய் !

அணுகுண்டாக உருக்கொண்டு மானிட ஜாதியை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய் !

சமாதான தேவதையே ! அறிவுத் தெய்வமே ! விஞ்ஞான மூர்த்தியே ! நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள் ? உங்கள் வளர்ச்சிக்கு எத்தனை இடையூறுகள் ! உங்கள் நடையில் தான் எவ்வளவு சோர்வு !

உங்களால் வாழ வேண்டிய மனிதர்கள் உங்களாலேயே மடிந்து போகிறார்கள் ! என்ன வேடிக்கை !

ஒரு ஞானி இப்பொழுது இந்நிலவுலகைப் பார்ப்பானாகில் மனிதர்களுடைய தவறான போக்கைக் கண்டு ஒன்று அழுவான் அல்லது சிரிப்பான்.

22. நமது கடமை

நீர் பெருக்கக் கண்கள் இருக்கிறவரை, முறித்துப்பிழிந்தெடுக்கப்படுவதற்கு உடம்பிலே நரம்புகள் இருக்கிறவரை, வாயிலே நாக்கு இருக்கிறவரை, தாய் நாட்டின் திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்போம்.

எங்களுக்கு என்ன கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டாலும் அவைகளைப் பொறுமையோடு சகிப்போம்; ஆம், பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டிருப்போம்.

மனிதன் என்ற பெயரை எவன் பெருமையோடு தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறானோ அவன், எந்தவிதமான ஆதிக்கத்துக்கும் உட்படாதிருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கடவுளைச் சதா பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோமே அந்தப் பிரார்த்தனை நிறைவேறுவதற்காக ஓயாமல் உழைப்போம்; ஆம், உழைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுதான் வாழ்க்கை; மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பது வாழ்க்கையல்ல. மற்றவர்களுடைய தேவைக்காக நமது உடலை ஒடித்து உழைப்பது வாழ்க்கையல்ல. ஆனால் அந்த உழைப்பைப் பெறவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இன்று உலகம் ரத்தக் களரியில் இறங்கியிருக்கிறது. அப்படி இறங்கியிருப்பதைக் கண்டு நாம் நம்பிக்கை இழக்க வேண்டாம். உதயமாவதற்குமுன் நீண்ட இரவு இருப்பதைப் போல இது. ஆதலின் நம்பிக்கை இழக்கவேண்டாம்.

ஆசிரியர் வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

(பி. ஜோ. பி. வெளியீடுகள்)

அரசியல்

பிளேட்டோவின் அரசியல்	7—00
அரசியல் வரலாறு	2—62
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்	1—25
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	4—00
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	3—50
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	3—25
ராஜதந்திர-யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள்	5—62
நமது தேசியக் கொடி	0—50
சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை ?	(அச்சில்)

ஆட்சி முறை

ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	2—00
பார்லிமெண்ட்	2—00

உதிர்ந்த மலர்

மாஜினியின் மணிமொழிகள்	...	0—75
-----------------------	-----	------

கட்டுரை

நமது பிற்போக்கு	1—25
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்	1—25
மகனே ! உனக்கு	1—50
நாடும் மொழியும்	1—50
மாணிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	1—25
நகைத்தல் நல்ஊது	1—75

சிறுகதை

தலை தீபாவளி	1—25
-------------	------	------

நாடகம்

உலகம் பலனிதம்	2—00
அபிமன்யு	0—75

நாட்டு வரலாறு

கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு	9—00
ருஷ்யாவின் வரலாறு	6—50
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	2—50
சீனாவின் வரலாறு	(அச்சில்)

வாழ்க்கைத் தத்துவம்

அவள் பிரிவு	1—00
எப்படி வாழவேண்டும்?	3—00
பெண்மையிலேதான் வாழ்வு	1—50
மனிதன் யார்?	1—50

வாழ்க்கை வரலாறு

கார்ல் மார்க்ஸ்	3—25
நியூட்டன்—டார்வின்—எடிஸன்	1—25
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	2—25
மாஜினி	1—50
ரூஸ்ஸோ	1—50
சமுதாய சிற்பிகள்	2—00
காந்தியும் ஜவஹரும்	0—75
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	1—25
காந்தி யார்?	0—75
நான் கண்ட நால்வர்	4—50
கமால் அத்தா துர்க்	5—50
ஸன் யாட் டெஸன்	(அச்சில்)

